

ACTUL I

Un birou de voiaj. Undeva în Sud. Scena e împărțită în două de-a latul ei, de bara unui lung ghișeu. În fund, dincolo de ghișeu, sînt birourile. În primul plan, dincoace de ghișeu, loc pentru public. Se poate trece dintr-o parte în-alta printr-o poartă ce se află la capătul barei, în dreapta. În peretele din dreapta, planul întâi, ușa dublă de intrare, cu poartă de siclă. În stînga planul întâi, o banchetă pentru public. Dincolo de bara ghișeului sînt două birouri, telefon, un imens glob pămîntesc, o casă de fier. Pe pereți, afișe colorate de voiaj în diverse limbi, reclame pentru căi ferate, linii aeriene și companii de navigație. Înainte de ridicarea cortinei se aud din culise bubuituri depărtate, ca niște lovituri de tun, destul de slabe. Din cînd în cînd, o lovitură mai puternică decît celelalte, dar se vede și venind tot din depărtare. O dată cu ridicarea cortinei zgomotele încetează.

SCENA I

DACTILOGRAFA, DIRECTORUL

DACTILOGRAFA (și-s astupat urechile cu amîndouă mîinile): Se mai aude?

DIRECTORUL (după o clipă de ascultare atentă): Parcă s-a mai potolit.

DACTILOGRAFA (își desfăce încet mîinile, dar o nouă lovitură de tun, mai puternică decît toate de pînă acum, răsună de departe): Dumnezeuule! (Își astupă iar urechile, închide strîns ochii.)

DIRECTORUL: Ți-e frică?

ACTUL I

Un birou de voiaj. Undeva în Sud. Scena e împărțită în două de-a latul și, de bara unui lung ghișeu. În fund, dincolo de ghișeu, sînt birourile. În primul plan, dincoace de ghișeu, loc pentru public. Se poate trece dintr-o parte într-alta printr-o porțiță ce se află la capătul barei, în dreapta. În peretele din dreapta, planul întâi, ușă dublă de intrare, cu portal de sticlă. În stînga planul întâi, o banchetă pentru public. Dincolo de bara ghișeului sînt două birouri, telefon, un imens glob pămîntesc, o casă de fier. Pe pereți, afișe colorate de voiaj în diverse limbi, reclame pentru căi ferate, linii, aeriene și companii de navigație. Înainte de ridicarea cortinei se aude din culise bubuituri depărtate, ca niște lovituri de tun, destul de slabe. Din cînd în cînd, o lovitură mai puternică decît celelalte, dar te surdă și venind tot din depărtare. O dată cu ridicarea cortinei zgomotele încetează.

SCENA I

DACTILOGRAFA, DIRECTORUL

DACTILOGRAFA (și-e astupat urechile cu amîndouă mîinile): Se mai aude?

DIRECTORUL (după o clipă de ascultare atentă): Parcă s-a mai potolit.

DACTILOGRAFA (își desface încet mîinile, dar o nouă lovitură de tun, mai puternică decît toate de pînă acum, răsună de departe): Dumnezeuule! (Își astupă iar urechile, închide strîns ochii.)

DIRECTORUL: Ți-e frică?

DACTILOGRAFA: Mor. Mor de frică.

DIRECTORUL: De ce nu stai acasă?

DACTILOGRAFA: Nu pot. N-am răbdare. Vreau să știu ce se întâmplă.

(Se aud din nou două-trei lovituri scurte, slabe, una după alta.)

DIRECTORUL: Acuma știi.

DACTILOGRAFA: Cît o să țină așa? Toată noaptea n-am dormit.

DIRECTORUL: Ba eu am dormit tun. Credeam că tună. Tot se innorase aseară puțin.

DACTILOGRAFA: Să fie război?

DIRECTORUL: Mai ști?

DACTILOGRAFA: Sau revoluție?

DIRECTORUL: Te potenești.

DACTILOGRAFA: Ce scrie la ziar?

DIRECTORUL: N-a apărut. Nici un ziar n-a apărut.

DACTILOGRAFA: Atunci e rău de tot.

(Bubuituri surde în depărtare. Fata, care s-a mai obișnuit cu ele, ascultă plină de încordare. Telefonul sună.)

DIRECTORUL (la telefon): Alo! Gara? Da. Aici e biroul central de voiaj. Un moment, să notez. (Ia un creion de pe birou și scrie ceea ce i se dictează.) Expresul de Santa-Cruz, suprimat. Acceleratul de zece, douăsprezece suprimat. Acceleratul de Pernambuco, suprimat... Da. Da. Am înțeles, suprimat... Transcontinentalul? Nu se știe încă. Să întreb mai târziu? Am înțeles. Vă salut. (Închide telefonul.) E rău de tot. S-au oprit trenurile.

DACTILOGRAFA: Toate?

DIRECTORUL: Cele de dimineață deocamdată. Vrei să scrii la mașină un aviz, ca să-l afișăm în vitrină?

DACTILOGRAFA: Numai să pot.

DIRECTORUL: Încearcă. Îți dictez. (Fata se așază la mașina de scris.) Aviz. Din cauza... (Se întrerupe.) Din ce cauză?

DACTILOGRAFA: Știu eu?

TEATRUL MUNICIPAL

DESCHIDERA STAGIUNEI
1947-48

PREMIERA
Miercuri 17 Septembrie ora 8

INSULA

Piese în 3 acte de
MIHAI SEBASTIAN

DISTRIBUȚIA
(în ordinea intrării în scenă)

Directorul biroului de voiaj MIRCEA BALABAN
Dactilografa SARA MANU
Un tâcău lucrător PURI HULUBEI
Un domn bătrân NAE ȘTEFĂNESCU
Roby El. I. LUCIAN
Nadia D. BEATE FREDANOV
Manuel B. Manuel IULES CAZABAN
Un agent de poliție B. ANGHELESCU
Proprietăreasa NELA MIRCESCU
Lopez N. SIRETEANU
Sario V. BASARABEANU

DIRECȚIA TEATRULUI ȘI DECORAȚIILE
MIRCIA ȘEPTILICI

Afișul premierii piesei *Insula* la Teatrul Municipal din București

DIRECTORUL (*hotărîndu-se*): Din cauza evenimentelor excepționale și pînă la noi ordine, trenul F. 43, L. 104...

(Puternică lovitură de tun urmată de altele mai slabe dar mult mai repezi.)

DACTILOGRAFA (*sărînd în sus*): Vai de mine! Iar începe.

DIRECTORUL: Păstrează-ți firea, domnișoară.

DACTILOGRAFA: E prăpăd. Ne omoară.

(Lovituri de tun ceva mai puternice și mai dese. Se aud de afară, din stradă, lungi șuierături și pe urmă, din depărtare, rafale de mitralieră. Pe ușa din dreapta năvăleşte un tînăr lucrător în salopetă, intrat să caute adăpost.)

SCENA a II-a

ACEIAȘI, LUCRĂTORUL

LUCRĂTORUL (*gîfîind*): Îmi dați voie... Îmi dați voie să... (Pauză.) Acum trage cu mitraliera. (A rămas lîngă ușa de intrare și privește cu viu interes spre stradă.)

DIRECTORUL: Cine trage?

LUCRĂTORUL: Ai noștri.

DIRECTORUL: Care ai noștri?

LUCRĂTORUL: Cum care? Ai noștri. Nu-i vezi cum trag?

DACTILOGRAFA: În cine?

LUCRĂTORUL: În ei.

DIRECTORUL: Care ei?

LUCRĂTORUL: Oamenii lui Alvarez.

DIRECTORUL: Crezi?

LUCRĂTORUL: Sigur. Vino aici să vezi.

DIRECTORUL: Se vede? (Trece prin porțița din dreapta dincoace de bara ghișeului și se apropie de ușă.)

LUCRĂTORUL: Încă cum! (Arată cu degetul prin fereastră sus pe cer.) Vezi, colo, drept în sus, o pată albă... și încă una... și încă una... ca un fum.

DIRECTORUL: Nu văd nimic.

LUCRĂTORUL: Cum nu vezi? Uite, uite, parcă sînt trei nori mici și între ei... na! A scăpat... acum nu-l mai văd nici eu.

DACTILOGRAFA (*plină de spaima întrebării*): E... e un aroplan?

LUCRĂTORUL: Sînt mai multe. Nu le auziți?

DIRECTORUL: Nu aud nimic.

LUCRĂTORUL: Fiindcă zboară prea sus. La noi în cartier se aude foarte bine.

DIRECTORUL: În ce cartier?

LUCRĂTORUL: Santa Lucia del Grande. Jos spre port.

DACTILOGRAFA: Au aruncat și bombe?

LUCRĂTORUL: Și încă cum! Una a căzut lângă mine. Uite așa era! (*Arată cu mâinile.*)

DACTILOGRAFA: Și nu ți-a fost frică?

LUCRĂTORUL: Păi n-a făcut explozie. Numa că se învîrtea pe loc ca un titirez și șuiera: fsssss... fsssss... (*Simplu.*) Pe urmă a stat.

DIRECTORUL: N-o fi fost bombă.

LUCRĂTORUL: Ei așa! nu știu eu ce e o bombă? Toată neaptea au tras.

DIRECTORUL: Din avion?

LUCRĂTORUL: Din avion și de pe mare.

DACTILOGRAFA (*uimită*): De pe mare?!

LUCRĂTORUL: Cu tunul. Au venit pesemne cu vasele de război de la Billare și s-au apropiat pe nesimțite. Trăgeau din larg.

DIRECTORUL: Ce tot spui!

LUCRĂTORUL: Să vezi ce e în port! Mamă, mamă! Parcă a fost cutremur!

DACTILOGRAFA: Sfînte dumnezeule!

DIRECTORUL: Nu mai speria fata.

LUCRĂTORUL: Păi ce s-o sperii. Dacă așa e! Știi clădirea mare de lângă monumentul lui Vargas?

DACTILOGRAFA: Aia cu opt etaje?

LUCRĂTORUL: Aia.

DIRECTORUL: Ei?

LUCRĂTORUL: Nu mai e.

DIRECTORUL: Cum?

LUCRĂTORUL: Au ras-o. (*Gest.*) Da' știu? Ca în palmă. Nici somn n-a mai rămas.

DACTILOGRAFA: Doamne, îndură-te!

LUCRĂTORUL: Eram acolo. Tocmai îmi lăsasem bicicleta în colț — că știi, am o bicicletă... (*Aducîndu-și aminte.*) Aoleu, numai să nu mi-o fi luat cineva. (*Deschide un moment ușa de intrare, scoate capul în stradă și pe urmă revine.*) Aicea e... Tocmai zic îmi lăsasem bicicleta în colț, că intrasem să iau niște mărci de scrisori, că eu sînt curier la Compania de gaz — și cînd să ies iar în stradă, ce să vezi? Tot colțul de peste drum, la pămînt.

DACTILOGRAFA (*îngrozită*): La pămînt?

LUCRĂTORUL: La pămînt. Și un zgomot, și o larmă, și cădeau bombele, și trăgeau mitralierele, uite ca acum.

DIRECTORUL: Ca acum? Cum ca acum?

LUCRĂTORUL: Adică vreau să spun, ca adineauri. Fiindcă acum, după cum văd...

DIRECTORUL (*cu urechea așintită spre stradă*): S-a potolit.

LUCRĂTORUL (*același joc*): Da. S-a potolit.

DACTILOGRAFA (*idem*): Nu se mai aude nimic.

DIRECTORUL: Or fi plecat.

LUCRĂTORUL: Te pomenești.

DIRECTORUL: Or fi obosit și ei.

DACTILOGRAFA (*ascultînd mereu cu aceeași încordare*): Nu. Nu se mai aude nimic.

LUCRĂTORUL: Adevărat. Nimic. (*Pauză.*) Dacă e așa, eu mă duc.

DACTILOGRAFA: Unde?

LUCRĂTORUL: După treburi. Că n-o să stau toată ziua aici. (*Deschide puțin ușa dublă de la intrare și scoate capul spre stradă cu mare băgare de seamă, pe urmă se întoarce.*) Liniște. S-a terminat. Vă salut și m-am dus. (*Dă să iasă, dar o puternică bubuitură îl face să încremenească în prag. Canonada reîncepe; șuierăturile, mitraliera și în plus un formidabil zgomot de geamuri sparte. Dactilografa se ascunde sub bara ghișeului așa că spectatorii nici n-o mai văd. Directorul a trecut și el într-o secundă de cealaltă parte a ghișeului și se adăpostește lângă casa de fier. Lucrătorul s-a făcut mic lângă ușă, cu un gest instinctiv de apărare, cu mîna la cap. În acest colosal zgomot, intră foarte calm pe ușă un domn bătrîn.*)

SCENA a III-a

ACEIAȘI, DOMNUL BĂTRÎN

DOMNUL BĂTRÎN: Bună dimineața... (Se uită de jur împrejur și nu vede pe nimeni.) Da ce e asta? Nu e nimeni aici? Am zis bună dimineața... (Se apropie de ghișeu și aplecându-se peste bară o vede pe dactilografa.) Ei, domnișoară, ce faci acolo? (Nu răspunde n meri.) Ei, n-auzi?

DACTILOGRAFA (se ridică de sub ghișeu, palidă): Ce doriți dumneavoastră?

DOMNUL BĂTRÎN: Să-mi dai un bilet.

(Bubuitură puternică. Fata își trage scurt capul sub ghișeu și dispare).

DOMNUL BĂTRÎN (uimit): Ce o fi cu fata asta? Nu e a bună. (Se apleacă peste ghișeu.) Ei, n-auzi? Nu răspunde? Mare minune. (Se uită iar de jur împrejur, neștiind cui să se adreseze, și dă cu ochii de lucrător, ghemuit lângă ușă. Face câțiva pași spre el.) Ia ascultă, domnule, vreau un bilet de tren pentru Colinga la Purga. Da' repede, că uite, se face tirziu și pierd trenul.

LUCRĂTORUL: Eu nu sint de aici.

DOMNUL BĂTRÎN (nu aude): Cum?

LUCRĂTORUL: Eu nu sint de aici. (Gest vag spre ghișeu.) Dumnealor.

DOMNUL BĂTRÎN (scotocind un cornet acustic din buzunar și-l pune la ureche.) Cum zici?

LUCRĂTORUL (urlând în cornet silabă cu silabă): Nu sint de aici.

DOMNUL BĂTRÎN: Aha! Nu ești de aici. Așa spune-mi. Da' eu tot vreau un bilet. Cine mi-l dă? (Bubuitură puternică. Lucrătorul se ghemuiește iar lângă ușă cu același gest de apărare.) Ia te uită... și așa acuma. Ce-or fi avînd, domnule? Parcă sînt nebuni. Ori își ba: joc de mine. (Vine din nou spre ghișeu și se apleacă peste bară.) Ei, domnișoară! Nu răspunzi. Vreau un bilet. Un bilet, nu mă înțelegi?

(Între timp, loviturile de tun se aud într-una dar mai surde,acompaniate cînd și cînd de scurte rafale de mitralieră.)

DIRECTORUL (se dezlipește de casa de fier lângă care a stat pînă acum și, apropiindu-se de bară, strigă în cornetul domnului): Dumneata nu auzi?

DOMNUL BĂTRÎN: Ce să aud?

DIRECTORUL: Bombele?

DOMNUL BĂTRÎN: Ce bombe?

DIRECTORUL: Mitraliera?

DOMNUL BĂTRÎN: Ce mitralieră? (Puternică lovitură. Din nou zgomot de geamuri sparte. Instinctiv, directorul își trage scurt capul sub ghișeu, ca și cum s-ar feri de o lovitură.) Ce bombe? Ce mitralieră? Ori ați înnebunit? Ori vreți să vă reclam la direcție? Auzi dumneata, bombe. Ziua în amiaza mare. Mie să-mi dați un bilet de tren. Trebuie să plec la Colinga la Purga. Mă așteaptă Micheta — Micheta, nepoată-mea... Și se face tirziu. Pierd trenul. (Bătînd cu pumnul în bara ghișeului). N-auzi? Pierd trenul.

DIRECTORUL (apărînd deasupra ghișeului): Domnule, nu mai striga, că tren tot nu e. A stat.

DOMNUL BĂTRÎN: Cine a stat?

DIRECTORUL: Trenul.

DOMNUL BĂTRÎN: Care tren? Al meu?

DIRECTORUL: Și al dumitale. Au stat toate. S-au suprimat.

DOMNUL BĂTRÎN: De ce?

DIRECTORUL (ridicînd din umeri): Știu eu? Zarvă mare. E război, sau dracu știe ce e.

DOMNUL BĂTRÎN: Unde?

DIRECTORUL: Cum «unde»? Aici. Dumneata nu auzi?

DOMNUL BĂTRÎN: Ce să aud? N-aud nimic. Dumneata auzi ceva? (Interpelîndu-l pe lucrător.) Dumneata auzi ceva?

DACTILOGRAFA (scotîndu-și capul deasupra ghișeului): Are dreptate. Nu se mai aude nimic.

LUCRĂTORUL (venind spre ei): Adevărat. Iar s-a oprit.

DOMNUL BĂTRÎN (scos din fire): Ce să se oprească, domnule? Ce să se oprească? Ce să se audă? Ia mai lăsați glumele.

DACTILOGRAFA: Nu e o glumă, domnule. E rău de tot.

DOMNUL BĂTRÎN: E rău că pierd trenul. Și mă așteaptă Micheta. Are nouă ani și e bolnavă, biata fată. De asta am trimis-o la țară, la Colinga la Purga, la mămă-

șă-sa, să-ți mai vie în fire. Și astăzi mă duc s-o văd, că e joi — și joi totdeauna mă duc s-o văd. Că uite, îi duc și un coș cu piersici. (Ridică coșulețul cu fructe pe care îl are în mână.) Că tare-i plac piersicile. D-asta zic, nu mă țineți și dați-mi biletul. (Se aude din stradă voci de vînzători de ziare: « Ediția! Ediția! Ediția! Specială! Ediția! »).

DIRECTORUL (tresărind): Ziarul! A. apărut ziarul.

DACTILOGRAFA: Ia vezi ce spune.

DIRECTORUL (se caută nervos prin buzunare și nu găsește moneda): Dă-mi zece cenți, din sertar, de acolo.

LUCRĂTORUL (a ieșit în stradă și se aude strigînd de afară): Ei, cu ziare! (Se întoarce cu un ziar în mână. Directorul și dactilografa vin în grabă spre el. Directorul îi smulge gazeta din mână și toți trei citeșc în grup gazeta lung desfăcută. Un moment de tăcere încordată. După o clipă, fata se lovește cu palma peste obraz, directorul lasă să-i cadă în jos brațul cu ziarul. Tăcere dezoletă.

LUCRĂTORUL: Ați văzut? Nu v-am spus eu?

DOMNUL BĂTRÎN (care a rămas singur în afară de grup): S-a întimplat ceva? E vreo veste?

DIRECTORUL (îi dă gazeta): Citește și dumneata.

DOMNUL BĂTRÎN (citește gazeta și după o clipă își ridică privirea buimăcit): Va să zică... va să zică... eu acum am plecat la Micheta... că mă așteaptă... și e bolnavă... săraca... nouă ani. Nouă ani are și e bolnavă... și cu piersicile astea... (Ridică iar coșul.) Unde mă duc? Ce face Micheta fără piersici și... ce fac eu fără Micheta?

LUCRĂTORUL: Unde ziceai că e fata?

DOMNUL BĂTRÎN: La țară, la Colinga la Purga.

LUCRĂTORUL: Departe?

DOMNUL BĂTRÎN: Păi să fie vreo douăzeci de kilometri.

DIRECTORUL (rectificînd): Douăzeci și trei. Uite, (arată în dreptul unui indicator de căi ferate) scrie aici.

DACTILOGRAFA: Poate găsești o mașină... sau o căruță.

DOMNUL BĂTRÎN: Și dacă nu găsesc, mă duc pe jos. N-o las eu singură pe Micheta... că e bolnavă... că dacă n-ai fi bolnavă... (Merge îngîndurat spre ieșire

și se oprește.) Da' poate tot dă drumu la trenuri? Ai? Ce zici?

DIRECTORUL: Astăzi nu cred. Poate miine.

DOMNUL BĂTRÎN: Nu aștept eu pînă miine... nu... nu... nu aștept... (În timp ce domnul pleacă, sună telefonul.)

SCENA a IV-a

DIRECTORUL, DACTILOGRAFA, LUCRĂTORUL

DIRECTORUL (vorbind la telefon): Alo! Da, da, biroul central de voiaj. Cine e acolo? Aeroportul! Da, ascult. Avionul de la Rio... n-a sosit... nu mai sosește... înțeleg. Nici o cursă regulată. Bine, bine... (Închide telefonul.) Adică rău. S-au oprit și avioanele acuma. Avionul de la Rio trebuia să fi sosit de o jumătate de oră și n-a mai sosit.

LUCRĂTORUL: L-or fi doborît.

DIRECTORUL: Mai știi?!

DACTILOGRAFA: Eu nu mai pot... Eu plîng...

DIRECTORUL: Nu plînge încă. Mai avem de lucru. Să terminăm întii avizul ăsta și pe urmă plîngi. Ba dacă vrei te și duci acasă, că nu e nevoie de dumneata.

DACTILOGRAFA: Mă e frică să mă duc singură. Dacă începe iar... și mă prinde pe stradă?

LUCRĂTORUL: Te duc eu cu bicicleta dacă vrei.

DACTILOGRAFA: Știu eu? (Uitîndu-se la director.) Să primesc?

DIRECTORUL: Sigur.

LUCRĂTORUL: Șezi departe?

DACTILOGRAFA: Nu prea. Via Lorenză Marcelo, spre grădina botanică.

LUCRĂTORUL: Păi atunci, haide.

DIRECTORUL: Să terminăm întii avizul ăsta. Ia șezi. Unde am rămas?

DACTILOGRAFA (se așază la mașina de scris și citește): Aviz. Din cauza evenimentelor excepționale și pînă la noi ordine, trenul F. 43, L. 104...

DIRECTORUL (dictînd): B. E. 29 și... (Pe ușa de intrare apare Bobby II.)

SCENA a V-a

ACEIAȘI, BOBY II

(Băiat tânăr, douăzeci și trei de ani, drăguț, nu prea înalt, merge în cîrje. Un picior prins într-un bandaj alb, mare cît o cizmă. Într-o mînă duce o valiză. De umăr îi atîrnă un banjou mic. Cu cîrjele, valiza și banjoul pare supraîncărcat, mai ales că e foarte grăbit.)

BOBY: E vreun tren pentru Pernambuco? La ce oră pleacă?

DIRECTORUL (continuînd să dicteze și fata să scrie):
F.I. 18 sînt suspendate.

BOBY: N-auzi, domnule? Pentru Pernambuco am vreun tren?

DIRECTORUL (îi face semn cu mîna să aștepte și continuă să dicteze): Toate modificările ulterioare de orariu vor fi aduse la cunoștința publicului...

BOBY: Ascultă, domnule. Eu sînt grăbit. Am vreun tren sau n-am? Trebuie să prind legătura cu Transcontinentalul.

DIRECTORUL: Vă rog să aveți puțină răbdare. Sînt imediat la dispoziția dumneavoastră. (Către dactilografă.) Unde am rămas?

DACTILOGRAFA: «Toate modificările ulterioare de...» (Vocea ei devine nedistinctă. Directorul continuă dictarea, iar fata scrie, fără ca să se mai audă lămurit cuvintele.)

LUCRĂTORUL (care de la intrarea lui Bobby l-a privit cu multă curiozitate): Scuză-mă, te rog. N-ai jucat dumneata în meciul internațional de fotbal duminică?

BOBY: Ba da.

LUCRĂTORUL: Ești în reprezentativa Europei?

BOBY: Sînt. N-aș mai fi fost.

LUCRĂTORUL: Aoleu! Te pomenești că ești Bobby II.

BOBY: Chiar el.

LUCRĂTORUL: Interul dreapta.

BOBY: Mă cunoști?

LUCRĂTORUL: După fotografie (ironic, arătînd spre piciorul bandajat) și după picior.

BOBY: Ia te rog.

LUCRĂTORUL: Păi bine, nene, se poate să ne trageți așa chiul?! Știi cît am dat pe biletul meu la pelură? Două pesetas și treizeci de cenți — că ce-mi ziceam: e să văd ce n-am văzut. Că doar nu veniți voi de așa de departe, dacă nu știți să jucați.

BOBY: Domnule, nu te cunosc, și nu stau de vorbă cu dumneata.

LUCRĂTORUL: Da' eu te cunosc. Că pînă mai ieri șezetele erau pline de poza dumitale. Fenomenal inter dreapta. Nemaipomenitul inter dreapta. Regele șutului. Împăratul golului. Aș! Ce rege, ce împărat! Nici nu s-a încins bine jocul, nici trei minute nu au trecut, și mi te-ai întins lat, în fața porții.

BOBY: Portarul vostru e o brută.

LUCRĂTORUL: O fi. Vorba-i că te-au adunat de pe jos cu targa.

BOBY: M-a lovit nereglementar. Mi-a spart glezna. Era faul toată ziua.

LUCRĂTORUL: Arbitrul n-a văzut nimic.

BOBY: Pentru că era cumpărat.

LUCRĂTORUL: Cu banii mei! Două pesetas jumătate. Mai mare păcatul!

DIRECTORUL (către dactilografă care a terminat de scris):
Așa. Acum poți să te duci.

DACTILOGRAFA (ridicîndu-se de pe scaun și luîndu-și din cuier pălăria): Să viu după-masă înapoi?

DIRECTORUL: Nu e nevoie. Vii mîine dimineață, dac o fi liniște. (Scoate din mașina de scris avizul și recitîndu-l trece prin porțița ghișeului în planul I.)

BOBY (către director): Domnule, trenul pentru Pernambuco la ce oră...?

DIRECTORUL (întrerupîndu-l cu un gest de așteptare):
Un moment, vă rog. (Se apropie de ușa de intrare și lipește pe vitrina ușii avizul.)

DACTILOGRAFA (către lucrător): Mergem?

LUCRĂTORUL: Gata sînt.

DACTILOGRAFA: La revedere, domnule director.

DIRECTORUL: La revedere, domnișoară. Și să nu mai fii așa de sperioasă.

LUCRĂTORUL: Vă salut. (Dactilografa și lucrătorul ies.)

DIRECTORUL (*a terminat de lipit avizul și, trecând înapoi prin porțița ghișeului, vine spre centrul scenei*): Cu ce vă pot servi?

BOBY: Vreau să plec la Pernambuco. Ce tren am?

DIRECTORUL: Nici un tren.

BOBY (*alarmat*): Cum?

DIRECTORUL: Trenurile sînt suspendate. (*Arătînd cu mîna spre ușă.*) Vedeți avizul din vitrină? Chiar acum l-am scris.

BOBY (*face un pas spre avizul indicat, dar se răzgîndește și se întoarce*): Ce aviz, domnule? Eu n-am timp de citit avize. Eu trebuie să plec. Înțelegeți? Trebuie să plec. Imediat.

DIRECTORUL: Da' cu ce?

BOBY: Păi eu să spun cu ce? Dumneata să spui, că dumneata ești birou de voiaj.

DIRECTORUL: Îmi pare rău că vă enervați, dar...

BOBY: Nu mă enervez, dar vreau să plec.

DIRECTORUL: Cînd?

BOBY: Astăzi. Acum.

DIRECTORUL: Exclus. Trebuie să aveți răbdare. Măcar două-trei zile, pînă se liniștesc lucrurile.

BOBY: Și dacă nu se liniștesc? Domnule, eu astă-seară trebuie să fiu la Pernambuco. Trebuie să prind legătura cu Transcontinentalul.

DIRECTORUL: Aveți bilet reținut pentru Transcontinental?

BOBY: Am.

DIRECTORUL: Pot să-l văd?

BOBY: Am, dar nu e la mine. E la Pernambuco, la căpitanul echipei.

DIRECTORUL: Ce echipă?

BOBY: Eu fac parte din echipa reprezentativă de fotbal a Europei. Duminică am jucat aici în oraș un meci. Poate ai auzit și dumneata.

DIRECTORUL: Parcă.

BOBY: Am jucat și am avut un accident. M-a lovit bestia voastră de portar și mi-a spart piciorul.

DIRECTORUL: Și nasul văd.

BOBY: Lasă nasul. Cu el e altceva. Cînd am căzut mi l-am zgîriat. Da' piciorul mi l-am spart de-a binelea. Iăieții au plecat mai departe, că trebuiau să joace ieri un meci la Pernambuco, și pe mine m-au lăsat la spital cu piciorul în ghips.

DIRECTORUL: Totuși nu înțeleg de ce biletul nu e la dumneavoastră.

BOBY (*întrerupînd*): Fiindcă era un bilet colectiv pentru toată echipa.

DIRECTORUL: Aha!

BOBY: Ne înțelesesem ca ei să plece spre țară și într-o timp să-mi trimită și mie un bilet, că eu oricum trebuia să mai rămîn în spital trei săptămîni pînă mi se dregea piciorul.

DIRECTORUL: Foarte bună soluția. De ce nu rămineți mai departe în spital. Pînă în trei săptămîni... («*multe se pot întîmpla*»).

BOBY: Trei săptămîni? Nici trei minute nu mai stau. Dumneata nu vezi ce se întîmplă aici în oraș?

DIRECTORUL: Văd, dar oricum, cu piciorul în ghips... mă și mir că v-au dat drumu.

BOBY: Parcă am întrebat pe cineva? Am fugit.

DIRECTORUL: Din spital?

BOBY: Da, din spital. Eu sub bombe nu stau. Deseară trebuie să fiu la Pernambuco. Înțelegeți?

DIRECTORUL: Înțeleg. Dar nu e de loc simplu. Mai întîi, cine vă spune că echipa dumneavoastră mai e la Pernambuco! Poate a plecat.

BOBY: Cînd?

DIRECTORUL: Aseară. Azi dimineață.

BOBY: S-ar putea?

DIRECTORUL: Evident că s-ar putea. Pe urmă, nu e de loc sigur că Transcontinentalul mai circulă.

BOBY: Cum asta?

DIRECTORUL: Toate trenurile au fost suprimate. Despre Transcontinental nu știu încă nimic. Aștept să mi se comunice. Da' m-ar mira...

BOBY: Ei atunci? Ce să fac?

DIRECTORUL: Știu eu? Dacă aveți răbdare, luați loc acolo, pe banchetă.

BOBY: Până cînd?

DIRECTORUL: Până oi căpăta informații. (Ridică receptorul telefonului și formează un număr, în timp ce Bobby merge spre bancheta din stînga scenei, planul I, unde se așază.) Alo! Gara? Dă-mi direcția mișcării... (Se aud din nou lovituri de tun în depărtare.)

BOBY (neliniștit): Iar începe.

DIRECTORUL: Da. Iar. (Vorbînd în receptor.) Alo! alo...

(Continuă bubuiturile de tun și ceva mai apropiat crepitări de mitralieră. Pe ușa din dreapta intră precipitat Nadia.)

SCENA a VII-a

DIRECTORUL, BOBY, NADIA

(Nadia e speriată, agitată, grăbită; intrarea ei e bruscă. Totuși, după primul pas, se oprește lingă ușa și se reazemă cu capul de vitrină, ca un om fugărit care se oprește o clipă să răsufle. Pe urmă, cu aceeași mișcare bruscă, vine spre ghișeu. Poartă un taior de voiaj, o manta albă pe braț, o valiză mică într-o mînă, iar în cealaltă ține un bilet colorat pe care îl întinde directorului.)

NADIA: Vă rog să-mi vizați biletul ăsta.

DIRECTORUL (la telefon): Alo...

NADIA: Mi-l vizați?

DIRECTORUL (îi face semn cu mîna să aștepte și vorbește la telefon): Alo, direcția mișcării... Aici biroul central de voiaj... ce e cu Transcontinentalul?... Nu se știe încă... Aha... să-mi telefonați de îndată ce aveți știri... Aștept. (Închide telefonul și se adresează lui Bobby.) Nu e nici o veste deocamdată. (Către Nadia.) Dudaia?

NADIA: Vă rog să-mi vizați biletul ăsta.

DIRECTORUL: Ce fel de bilet? (la biletul.)

NADIA: Pentru « Arizona ».

DIRECTORUL (surprins): « Arizona »? Bine, dar « Arizona », după cîte știu eu, nu pleacă azi (Se uită pe un tablou fixat pe bara ghișeului.) « Arizona »... « Arizona »... sigur (a găsit) « Arizona » e în rută acum. Are escală abia în ziua de 18 și pleacă mai departe în 19.

NADIA: Eu, nu pot să aștept pînă atunci.

DIRECTORUL (ridicare din umeri): Ce pot să fac?

NADIA: Nu știu. Vreau să plec. Trebuie să plec.

DIRECTORUL: Cu ce?

NADIA: Cu un vapor. Nu mai sînt alte vapoare?

DIRECTORUL: Drept să spun, nu cred. Da'... poate că da.

NADIA: Atunci vizați-mi biletul.

DIRECTORUL: Ce bilet?

NADIA: Biletul meu.

DIRECTORUL: Bine, dar nu spuneți că e pentru « Arizona »?

NADIA: Ba da. Dar cu « Arizona » sau cu alt vapor, tot trebuie să plec.

DIRECTORUL: Dar nu cu biletul ăsta.

NADIA: De ce?

DIRECTORUL: Fiindcă e valabil numai pentru « Arizona » — și dacă luați alt vapor — presupunînd că găsiți alt vapor — vă trebuie alt bilet.

NADIA (speriată): Și alți bani?

DIRECTORUL: Se înțelege.

NADIA: Ba nu se înțelege de loc. Mă rog: eu am plătit?

DIRECTORUL: Da, dar vedeți...

NADIA (întrerupînd): Ce să văd? (Ritos.) Am plătit, sau n-am plătit?

DIRECTORUL: Cred că da.

NADIA: Crezi? Cum crezi?

DIRECTORUL: Vreau să spun că...

NADIA: Nu știu ce vrei să spui. Nici nu ascult. Nici nu întreb. Nici n-am timp să ascult și să întreb. Donule! Eu am un bilet de vapor. Uite-l. E tot ce am. Și cu el vreau să ajung acasă.

DIRECTORUL: Domnișoară! Vreți să vă calmați?

NADIA: Nu.

DIRECTORUL: Vreți să fiți un moment rezonabilă?

NADIA: Nu.

DIRECTORUL: Bine, dar atunci ce vreți?

NADIA: Vreau acasă.

BOBY (ridicîndu-se de pe banchetă): Unde acasă?

NADIA: Acasă.

BOBY: Și eu. Și eu vreau acasă.

NADIA: Și dumneata?

DIRECTORUL: Sigur. Și dumnealui. Fiindcă, domnișoară, cazul dumneavoastră nu e singurul. Nu trebuie să vă alarmați. Mai sînt persoane în aceeași situație. Ați fost prinși aici de evenimente neașteptate. Și vreți să vă întoarceți cît mai repede acasă. Nimic mai firesc. Dar să nu pierdem capul. Să fim calmi. Să căutăm o soluție.

NADIA: Mie nu-mi trebuie soluții. Eu am un bilet și-mi ajunge.

BOBY: Și eu am un bilet.

DIRECTORUL: Sigur și dumnealui are un bilet. Numai că nu e valabil.

BOBY (*gata să protesteze*): Cum nu e valabil?

DIRECTORUL: Vreau să spun că ar fi valabil dacă ar fi.

NADIA: Dacă ar fi ce?

DIRECTORUL: Dacă ar fi tren, dacă ar fi vapor.

BOBY: Da' nu e?

DIRECTORUL: Nu, nu e.

NADIA: Și atunci?

DIRECTORUL: Atunci, tot sfatul meu e mai bun.

BOBY } : Ce sfat?

NADIA } : Care sfat?

DIRECTORUL (*Către Bobby*): Dumneata ești bolnav, nu-i așa?

NADIA: Ce are?

DIRECTORUL (*arătînd cu mîna piciorul bandajat*): Nu vezi?

BOBY: Un accident. Mi-am rupt piciorul la un meci de fotbal.

NADIA: Ntch, ntch, ntch.

DIRECTORUL (*în continuare către Bobby*): Mai ai de stat trei săptămîni în spital. Stai.

BOBY: Nu pot.

DIRECTORUL (*către Nadia*): Dumneata ai un bilet pentru «Arizona», care pleacă în ziua de 19. Așteaptă pînă atunci.

NADIA: Nu vreau.

DIRECTORUL (*fără să țină seama de obiecțiile lor*): Pînă în trei săptămîni, pînă în ziua de 19, multe se pot întîmpla.

NADIA: Prea multe. Tocmai de aceea vreau să plec.

BOBY: Și eu.

DIRECTORUL: Și eu.

BOBY: Pleci și dumneata?

DIRECTORUL: Nu. Dar zic: și eu aș pleca, dar dacă nu se poate!

NADIA: Trebuie să se poată. Eu aici nu rămîn. Eu plec. oricum, cu orice. Înot dacă e nevoie.

DIRECTORUL: Înot, nu vă trebuie bilet.

NADIA: Nu fi stupid.

DIRECTORUL (*protestînd*): Domnișoară!

NADIA: Iartă-mă. N-am vrut să te jignesc. Sînt tulburată, neliniștită. Vreau să plec. Vreau acasă. Înțelegi? E așa de greu de înțeles?

DIRECTORUL: N-ar fi greu. Dacă am avea mai mult calm! Dacă ați avea puțină răbdare!

NADIA: Cîtă răbdare!

DIRECTORUL: Puțină. Să vedem, să ne sfătuim... Uite, mai întîi să dau un telefon în port. Fiindcă, la urma urmelor, noi ne certăm degeaba. Că biletul : sau nu valabil, o să vedem. Deocamdată trebuie să știm dacă există vapor. Dacă pleacă vreunul.

BOBY: Trebuie să plece.

NADIA: Crezi?

DIRECTORUL: Eu nu prea cred. Dar, să încercăm... Și pînă atunci, luați loc pe banchetă. (*Către Bobby.*) Și dumneavoastră. (*la receptorul în mînă și formează un număr de telefon, în timp ce Nadia și Bobby iau loc pe banchetă. După ce directorul a stat cîtva timp cu receptorul la ureche, închide telefonul.*) Nu răspunde. Sună și nu răspunde.

NADIA: Cine?

DIRECTORUL: Portul.

BOBY: Mai încearcă o dată.

DIRECTORUL (*în timp ce face un număr*): Mai încerc, dar mă tem că s-a întîmplat ceva acolo... Alo... alo... duduie... dă-mi te rog legătura cu portul... Cum?... Firele deranjate... Mai tîrziu... Cheamă-mă dumneata mai tîrziu. Aici biroul central de voiaj. Dă-mi legătura îndată ce o capeți... (*Către Nadia, după ce închide telefonul.*) Trebuie să mai așteptăm puțin. O să avem informații în cîteva minute. Pînă

atunci, dacă îmi dați voie, eu am să-mi văd de treburi.
(Se așază la birou și lucrează.)
 BOBY: Sînteți de mult aici?
 NADIA: De zece zile.
 BOBY: Frumos oraș.
 NADIA: A fost frumos. Pînă aseară. Acum e îngrozitor.
 Aș vrea să plec. Aș vrea să uit. Aș vrea să fiu departe.
 BOBY: Aveți rude în oraș?
 NADIA: Nu. Sînt singură. Sînt în călătorie.
 BOBY: De plăcere?
 NADIA: De studii. Și de plăcere. Pentru mine e aproape același lucru.
 BOBY: Ce studiați?
 NADIA: Pictez. Sînt pictoriță.
 BOBY: Și a trebuit să veniți așa de departe pentru asta?
 NADIA: Nu, nu a trebuit. S-a întîmplat. A fost un noroc.
(Gest.) Dacă se mai poate numi noroc... acuma.
 BOBY: Nu vreți să-mi povestiți și mie cum s-a întîmplat?
 E greu?
 NADIA: Nu. E foarte simplu și scurt. Vezi afișul ăsta?
(Arată spre afișul « Arizona ».)
 BOBY: Îl văd.
 NADIA: Eu l-am făcut.
 BOBY: Dumneata!
 NADIA: Da. Eu. A fost un concurs. O companie internațională de navigație lansa un vapor nou: « Arizona ». Și avea nevoie de un afiș. Am trimis un proiect și a luat premiul întîi, un voiaj peste ocean. Iată, acum sînt în acest voiaj.
 BOBY: Extraordinar! *(Ridicîndu-se de pe banchetă, ca să vadă mai bine afișul.)* E semnat?
 NADIA: Da.
 BOBY *(citînd semnătura)*: Nadia D... Nadia...
 NADIA: Sînt eu.
 BOBY: Și D.?
 NADIA: Tot eu. Semnez cu inițială.
 BOBY: Domnișoară, sînt încîntat. Nu pot să vă spun cit sînt de încîntat. Dați-mi voie să mă prezint. Sînt Boby II.
 NADIA: Îmi pare bine, domnule.
 BOBY: N-ați auzit niciodată de numele meu? De Boby II?

NADIA: Nu. N-am auzit nici de Boby întîiul.
 BOBY: N-ați văzut niciodată fotografia mea în ziare?
 NADIA: Nu.
 BOBY: Mă mir.
 NADIA: Nu citesc niciodată ziarele.
 BOBY: Așa da. Fiindcă altfel ar fi fost imposibil. Sînt inter dreapta în echipa reprezentativă de fotbal a Europei.
 NADIA: E mult, inter dreapta?
 BOBY: Cum, mult?
 NADIA: Vreau să spun... E un grad important?
 BOBY: Nu cunoști fotbalul de loc?
 NADIA: De loc.
 BOBY: Păcat. Am să te învăț.
 NADIA: Mulțumesc.
 BOBY: Nu rîde, domnișoară. Te rog nu rîde. Aș fi putut să spun că sînt student în anul doi la drept — și sînt. Aș fi putut să spun că știu să cînt linișor la banjou — și știu. Dar nu-mi pasă. Nu-mi pasă decît de un singur lucru și nu-mi place decît un singur lucru: să joc fotbal. Sînt un mare jucător.
 NADIA: Mă sperii. Dumneata ești un mare jucător și eu nu sînt decît o mică pictoriță.
 BOBY: Îți rîzi de mine.
 NADIA: Da. Puțin. Da' n-are importanță. Mare sau mic, sîntem amîndoi aici și ce ne facem?
 BOBY: Da. Ce ne facem?

SCENA a VIII-a

ACTIAȘ, MANUEL

(Manuel intră grăbit. Costum de voiaj sobru, elegant, fără afectare însă. Pardesiu, valică.)

MANUEL *(venind direct spre banca ghișeiului)*: Spune-mi, te rog...
 DIRECTORUL *(ridicîndu-se de la locul lui)*: Domnul?
 MANUEL: E adevărat că s-au oprit trenurile?
 DIRECTORUL: Da. E adevărat.

MANUEL: Toate?
DIRECTORUL: Toate... Deocamdată.
MANUEL (*gest de contrariere ; pe urmă scurt*): Cum ajung eu la frontieră?
DIRECTORUL: Ce frontieră?
MANUEL: Indiferent. Cea mai apropiată.
DIRECTORUL: Drept să spun, nu știu.
MANUEL: Cum nu știi? Nu știi care e cel mai apropiat punct de frontieră?
DIRECTORUL: Ba da, dar nu știu cum puteși ajunge pînă acolo.
MANUEL: Și totuși trebuie.
BOBY (*care a urmărit cu interes, ca și Nadia, intrarea noului venit*): Sigur că trebuie.
MANUEL (*scurtă privire neatentă spre Bobby, apoi se adresează tot directorului*): Cine e domnul?
DIRECTORUL: Un călător, ca și dumneavoastră. Și dumnealui vrea să plece.
MANUEL: Se poate, dar nu e același lucru. Eu trebuie să ajung neapărat în Europa. În cel mult șase zile.
DIRECTORUL: Vă rog să credeți că... (*Telefonul sunînd îi întrerupe fraza.*) Mă scuzați un moment. (*Ridică receptorul.*) Alo! Da. Biroul central de voiaj. Cine e acolo? Gara? Direcția mișcării... Ascult... Da, da... Și nu se știe... Da... bine. (*Închide telefonul. Se adresează lui Bobby, care de altfel, de îndată ce a auzit că e «Gara» la telefon, s-a ridicat în picioare și s-a apropiat curios de ghișeu.*) Domnule, îmi pare rău, am o veste proastă pentru dumneavoastră. Transcontinentalul e suprimat.
BOBY (*a înțepenit*): Și atunci...
DIRECTORUL: Eu v-am spus... v-am prevenit...
BOBY: Bine, dar asta nu poate să rămînă așa.
DIRECTORUL (*ridică din umeri*): De!...
MANUEL (*către director*): Domnule, te rog să mă ascuți.
DIRECTORUL: La dispoziția dumneavoastră.
BOBY: A! Nu! Mie să-mi spui ce fac.
DIRECTORUL: Nu e nimic de făcut.
BOBY: Nimic de făcut?
MANUEL: Situația mea este...
BOBY: Nimic de făcut, zici?

MANUEL (*exasperat, către Bobby*): Domnule, termină o dată, am și eu de pus o întrebare.
BOBY: O fi. Eu aștept un răspuns.
MANUEL: Eu sînt grăbit.
BOBY: Eu am venit mai întii.
MANUEL (*admonestînd*): Ținere, te poftesc.
DIRECTORUL (*împăciuitor*): Domnilor, vă rog, vă rog... nu e nici un motiv. (*Sună telefonul — și astfel se face tăcere, căci ultimele replici au format luola tă un început de vacam.*) Alo! Portul? Dă-mi leșătura... Alo! Aici biroul central de voiaj. Voi am să vă întreb... (*Își întrerupe fraza, probabil pentru că i s-a comunicat o veste teribilă.*) Ce spui, domnule?!... Ntch, ntch, ntch... (*Închide telefonul. Pe urmă se adresează Nadiei, care între timp s-a ridicat de pe banchetă și s-a apropiat îngrijorată de ghișeu.*) Domnișoară... (*Gest dezolat.*)
NADIA (*ca și cum ar vrea să-l oprise să spună ceva ireparabil*): Nu!
DIRECTORUL: Ba da! E cum v-am spus eu. Nici un vapor.
NADIA: Nici unul!
DIRECTORUL: Portul e blocat. Nu intră și nu iese nici un vas, nici o barcă.
NADIA: Îngrozitor.
MANUEL (*profitînd de momentul de liniște care s-a făcut, către director*): Ascultă, domnule, vreau să știu...
NADIA (*trezindu-se brusc din stufoare*): Și totuși eu plec!
BOBY: Și eu.
MANUEL (*încercînd să vorbească în fine, către director*): Vreau să-mi spui...
NADIA: Trebuie să plec.
BOBY: Da. Trebuie.
MANUEL (*același joc*): Vreau să aflu dacă...
NADIA: Aicea nu rămîn.
BOBY: Nici eu.
NADIA: Cu nici un preț.
BOBY: Pentru nimic în lume.
NADIA: Chiar dacă ar fi să... (*Nu găsește un cuvînt destul de enorm pentru a fi spus.*)

BOBY: Să... să...

MANUEL (*exasperat, lovește cu pumnul în ghișeu*):
Tăcere! Să fie tăcere! Terminați o dată! (*Nadia și
Boby tac într-adevăr, intimidați de izbucnirea lui. Pe
urmă el, cu vocea mai scăzută, se adresează directorului.*)
Ascultă, domnule, numele meu este Manuel B.
Manuel.

BOBY (*cu uimire și curiozitate*): Bancherul?

NADIA: Bancherul?

MANUEL (*simplu*): Da. Bancherul.

DIRECTORUL (*politicos*): Cum ați spus că vă cheamă?

MANUEL: Manuel. Nu mă cunoști?

DIRECTORUL (*puțin jenat*): Mărturisesc că nu.

MANUEL: Cu atât mai rău pentru dumneata. Dar în
sfârșit... m-am oprit în țara dumitale trei zile, tocmai
pentru că nu mă cunoaște nimeni. Voiam o vacanță.
E așa de obositor să te cunoască toată lumea...

BOBY (*qui en sait quelque chose de la gloire*¹): Asta așa e.

NADIA: E într-adevăr obositor? Pe mine nu mă cunoaște
nimeni.

MANUEL (*către director*): Dumneata vei înțelege că eu
trebuie să plec.

NADIA } : Și eu.

BOBY }

MANUEL: Tăcere. Nu am o clipă de pierdut. La 27 ale
lunii trebuie să fie la Paris. La 29 la Berna. Am
întâlniri capitale de afaceri. Mari averi, mari destine
țin de aceste întâlniri. Și nu am dreptul, nu pot să
le pierd.

DIRECTORUL (*impresionat, dar și încurcat*): Dar ce pot
să fac eu? Spuneți-mi.

MANUEL: Să-ți spun: imposibilul.

DIRECTORUL (*nu prea înțelege*): Imposibilul?

MANUEL: Da. Imposibilul. Pentru că, la rîndul meu, sint
gata pentru orice. Pentru absolut orice. Cere oricît —
și dau. Spune o cifră — oricare — și plătesc. Vreau
să plec și dumneata trebuie să mă ajuți.

DIRECTORUL: Da, dar cum? Trenurile nu merg.

MANUEL: Să le facem să meargă.

¹ Care a cunoscut ceva din beția gloriei (Fr.) (n. ed.).

DIRECTORUL: Portul e blocat.

MANUEL: Să spargem blocada.

DIRECTORUL: Nu sint vapoare.

MANUEL: Să cumpărăm.

DIRECTORUL (*speriat*): Vreți... vreți să cumpărați un
vapor?

MANUEL: De ce nu? Dacă e nevoie.

DIRECTORUL: Bine, dar dacă într-adevăr sînteși hotărît
să cheituiți...

MANUEL: Oricît, nu ți-am spus, oricît...

DIRECTORUL: În cazul acesta, poate că tot găsim o
soluție...

MANUEL: Care?

DIRECTORUL: Poate că tot... (*întrerupîndu-se.*) Dar nu.
E cu neputință.

MANUEL: Nimic nu e cu neputință. Haidel! Spune!
Vorbește!

DIRECTORUL: Compania noastră are un avion rezervat
pentru curse speciale.

MANUEL: Îl cumpăr.

DIRECTORUL: Nu. Nu e de vânzare. Dar poate — știu
eu? Poate că s-ar putea trece frontiera. Două ore
de zbor și ați putea fi pe un aerodrom din Argentina.

MANUEL: Cînd pot să plec?

DIRECTORUL: Nu, nu. Nu cred că se poate. Îmi pare
rău că v-am vorbit despre asta. E prea greu, prea
riscant. E poate prea scump.

MANUEL: Nu e scump. Îți spun eu că nu e scump.

DIRECTORUL: Vedeți, ieri, o asemenea cursă specială
v-ar fi costat o mie de dolari. Astăzi însă nici nu
știu ce să cer, ce să spun.

MANUEL: Să-ți spun eu: zece mii de dolari pentru
Companie, zece mii pentru dumneata.

DIRECTORUL (*trăsnit*): Pentru mine!

MANUEL: Da. Pentru dumneata. Dacă plec în dimineața
asta, primești acești bani.

DIRECTORUL: Zece mii de dolari! (*După un moment de
năucire, ia telefonul și formează un număr.*) Alo!
Aeropotul. Dă-mi hangarele Cita... Herriquer, tu
ești?... Așteaptă-mă la aeroport... o chestiune
extrem de importantă... nu te mișca de acolo...

Vin în câteva minute. (Închide telefonul.) Domnule, eu mă duc pînă la aeroport. Dacă totul e în ordine, într-o jumătate de oră puteți pleca. Aveți încredere în mine. Mă întorc imediat. Așteptați-mă.

MANUEL: Unde?

DIRECTORUL: Aici.

MANUEL: Bine, dar dacă vine cineva? Biroul cum rămîne? Eu ce spun?

DIRECTORUL: Spuneți-i ce vreți, sau nu spuneți nimic. Să aștepte sau să plece. N-are nici o importanță. Mă întorc repede. (Iese grăbit.)

SCENA a IX-a

NADIA, BOBY, MANUEL

NADIA: Așadar, plecăm.

MANUEL: Cine?

NADIA: Cum cine? Noi.

MANUEL: Care noi?

BOBY: Noi trei: eu, dumneata, dumneaei.

MANUEL: Nici nu mă gîndesc.

NADIA: Vrei să spui... vrei să spui că ne lași aici?

MANUEL: Nu. Nu vreau să spun nimic.

BOBY: Ne lași aici?

NADIA: Nu ne iei cu dumneata?

MANUEL: Nici nu vă iau, nici nu vă las. Nu vă cunosc.

BOBY (gata să se prezinte): Dați-mi voie: numele meu este...

MANUEL: Nici nu țin să vă cunosc.

NADIA: Nici eu nu țin. Dar asta n-are nici o importanță. Nu sîntem aici într-un salon. Sîntem într-un birou de voiaj. Cunoști pe cine vrei și pe cine nu vrei.

MANUEL: Ei bine, eu nu vreau!

NADIA: Nici eu nu vreau! Și totuși voi pleca cu dumneata.

MANUEL: Crezi?

NADIA: Sint sigură.

MANUEL: Aș vrea să știu cum.

NADIA: O să vezi.

BOBY: Da, da. O să vezi.

MANUEL (începe să fie sîcîit): Ascultă, domnișoară. Ești tinără. Sînteți amîndoi tineri. Dar nu sînteți copii. Credeți că vă puteți agăța de întîiul venit și să nu-i mai dați pace? Dar, pentru dumnezeu, eu vreau să călătoresc singur.

BOBY: Da' de ce?

MANUEL: Fiindcă am de lucru. Am mult de lucru. Hir ii de citit, de rezolvat. Nu pot să-mi pierd vremea șase zile cu dumneavoastră pîră în Europa.

NADIA: Șase zile? Cine-ți vorbește de șase zile? În două ore vom fi dincolo de frontieră, pe primul aeroport.

MANUEL: Și de acolo mai departe?

NADIA: Ești liber. Fiecare își vede de drum.

MANUEL: Promiși?

NADIA: Jur. Nici n-aș putea să suport mai mult de două ore.

MANUEL (după o clipă de gîndire): Fie. Atunci... plecăm împreună, luăm același avion.

BOBY: Vezi? Nu ți-am spus eu?

MANUEL: Vom împărți cheltuielile de voiaj în trei.

BOBY: Cum?

MANUEL (larg): Sau, pentru că eu oricum luam avionul, acopăr eu două treimi. Restul vă privește. E bine? (Tăcere destul de lungă.)

BOBY (dezumflat): E... e foarte bine.

NADIA: Ești generos.

BOBY: Cit vine... exact... pentru fiecare din noi?

MANUEL: Nu e greu de socotit.

NADIA: Nu e greu, dar nu te mai osteni.

MANUEL: De ce?

NADIA: Fiindcă ești prea generos și nu pot să primesc.

MANUEL (protestînd): Dar bine, domnișoară...

NADIA: Nu, nu. Dumneata îmi salvezi viața și eu mă simt datoră să dau în schimb tot ce am, toți banii, toată averea. (Întinzîndu-i pozele.) Uite-i. Sint aici. Deschide și numără-i.

MANUEL: Dar... Nu e nevoie... dar...

NADIA: Nu vrei să numeri? Atunci să-ți spun eu. Sint șaptesprezece dolari și șaiszeci și cinci de centime. Ba nu: și treizeci de centime. Treizeci și cinci am cheltuit azi dimineață. E tot ce am.

BOBY: Eu... eu am ceva mai mult.

NADIA: Cît?

BOBY: Cam vreo douășunu — douășdoi... (Manuel se uită cînd la unul cînd la altul, pe urmă își scoate din buzunar tabachera și își aprinde liniștit o țigară.)

NADIA: Nu-i de ajuns? Nu-i așa că nu-i de ajuns? Dumneata ești bancher. Dumneata știi să socotești repede. Te costă mai mult. E o afacere proastă și afaceri proaste dumneata nu faci. Dar ce vrei? Noi îți dăm tot ce avem, tot... Ba nu. Să nu mint. Mai am ceva. Uitasem. (Își desprinde de la gît un lanț subțire cu un medalion.) Medalionul! E de aur, săracul. De aur adevărat. Credeam că n-o să mă despart niciodată de el. Ți-l dau, da, ți-l dau... dar mă lași să scot fotografia... are o fotografie. MANUEL (sobru, încet, fără emoție): Pune medalionul la loc, domnișoară...

NADIA (după un moment): Ne iei?

MANUEL: Dumneata ce zici?

NADIA: Nu știu. Mă uit la dumneata și nu știu.

BOBY: Eu zic că ne ia.

NADIA: Și eu așa zice. Dacă...

MANUEL: Dacă?

NADIA: Dacă n-ar fi așa de bogat. Dacă n-ar fuma cu atîta nepăsare. Dacă ar fi un om. Și totuși un om este — un om pe care întîmplarea sau ghinionul l-a aruncat cu alți doi într-o primejdie și-i va fi rușine să scape singur.

MANUEL (vag): Și dacă nu-i va fi rușine?...

NADIA: Cu atît mai rău pentru dumneata. Fiindcă eu, uite, îți spun: că vrei sau nu vrei, eu tot plec.

MANUEL: Cînd?

NADIA: Acum. Cu dumneata.

MANUEL: Chiar dacă nu te iau?

NADIA: Chiar.

MANUEL: Și cum ai să faci?

NADIA: Nu știu. Am să văd. Mă agăț de aripile avionului, de roți, de elice dacă e nevoie.

MANUEL: Dar nu va fi nevoie.

NADIA: Pentru că ne iei?

BOBY: Sigur că ne ia. Ce-l mai întrebi?

NADIA: Îți mulțumesc. Nu știu dacă ești bur sau generos...

MANUEL: Nu. Nici bun, nici generos. Sînt plictisit. Aș fi vrut să fiu singur, să plec singur. Îmi pare rău că v-am întîlnit. Dar ce vrei să faci? N-am încotro!

NADIA: Și mie îmi pare rău că te-am întîlnit, dar nici eu n-am încotro.

BOBY: Ba drept să-ți spun, mie nu-mi pare rău de loc!

SCENA a X-a

ACEIAȘI, DIRECTORUL

DIRECTORUL (intrînd grăbit): Domnule, totul e în ordine. Avionul vă așteaptă.

MANUEL: Dar nu plec singur. Mai am doi pasager cu mine.

DIRECTORUL (arătînd spre Nadia și Bobby): Dumneșlor?

MANUEL: Da.

DIRECTORUL: Cum doriți. Avionul oricum îl plititi.

MANUEL: Avem pilot bun?

DIRECTORUL: Cel mai bun pilot al Companiei noastre: Henriquez. Altul nici n-ar fi primit.

MANUEL: De ce?

DIRECTORUL: Sînt riscuri. Ruta e nesigură.

MANUEL: N-o să-i pară rău.

DIRECTORUL: Știu. L-am spus.

MANUEL: Pînă la aerodrom cu ce mergem?

DIRECTORUL: Camioneta noastră. E afară. Vă așteaptă!

MANUEL: Atunci să plătim și să plecăm. (Scoate un carnet de cecuri din buzunar.) Ești bun să-mi spui numele dumitale?

DIRECTORUL: De ce?

MANUEL: Ca să-ți fac un cec. Îți dau două cecuri de cîte zece mii. Unul pentru Companie, și unul pentru dumneata.

DIRECTORUL: A, nu! Vă rog să mă lertați, dar nu putem primi cecuri.

MANUEL: De ce?

DIRECTORUL: E o dispoziție luată azi dimineată. Toate plățile se fac în numerar.

MANUEL: E absurd.

DIRECTORUL: Se poate, dar așa e.

MANUEL: Dumnezeua vrei să spui că cecul meu nu e valabil?

DIRECTORUL: Ba nu, dar nu-l pot primi.

MANUEL: E prima oară când cineva îndrăznește să-mi spună că semnătura mea nu poate fi primită.

DIRECTORUL: Vă rog să nu vă supărați. Aveți toată dreptatea, dar ce pot să fac eu? Ghișeele băncilor sînt închise. Comunicațiile cu Europa întrerupte. Depozitele blocate.

MANUEL: Și atunci?

DIRECTORUL: Atunci nu rămîne decît să plățiți în numerar.

MANUEL: Ridicol.

NADIA: Stupid.

BOBY: Nemaiauzit.

MANUEL: Nu e bancă în lume pe care semnătura mea să n-o deschidă, nu e tezaur în univers în care numele meu să nu echivaleze cu o acoperire totală de aur și Dumnezeua îmi ceri numerar mie, mie, numerar.

NADIA: Lui?

BOBY: Lui!

DIRECTORUL: N-am ce face și vă rog să nu insistați. Ba, dacă îmi dați voie, vă sfătuiesc și vă rog să nu faceți din acest incident o chestiune de ambiție și de prestigiu. Plățiți în numerar și terminați. E mai bine așa.

MANUEL: Și dacă nu plătesc?

DIRECTORUL: Ar fi o greșeală.

NADIA: Nu-ți pune mintea cu el.

BOBY: Dacă vrea bani, dă-i bani.

MANUEL: Și dacă nu am?

DIRECTORUL: Nu aveți?

NADIA: Nu ai?

BOBY: Cum nu ai?

MANUEL: Da. Nu am.

DIRECTORUL: Atunci... atunci nu plecați.

NADIA: Cum?

BOBY: Vorbești serios?

DIRECTORUL: Îmi pare rău, dar nu puteți pleca.

NADIA: Și ce ne facem?

BOBY: Unde ne ducem?

DIRECTORUL: Știu eu? Rămîneți pe loc. Eu ce să vă fac? De altfel (se uită la ceas) e târziu.

NADIA: Ne dai afară?

DIRECTORUL: Deocamdată nu. Mă duc să-i spun lui Henriquez că s-a stricat afacerea. Pînă atunci, dacă vreți, mai puteți sta.

BOBY: Și pe urmă?

DIRECTORUL: Vă găsiți și dumneavoastră alt loc. Că aici eu închid. Da! Îmi pare rău! Îmi pare foarte rău. (Iese prin ușa din fund, stînga.) Nici nu știți ce rău îmi pare.

SCENA a XII-a

NADIA, BOBY, MANUEL

(Moment de tăcere dezolată. Cei trei se uită unul la altul cu detolată.)

NADIA (apropiindu-se de Manuel): Și nu ai într-adevăr nimic? Nimic?

BOBY: Nici un ban?

MANUEL: Nici o centină. Ultimii dolari, mărunțișul, l-am dat la hotel, bacșiș, cînd am plecat.

NADIA: Mai bine îl țineai.

MANUEL: Dacă aș fi știut...

BOBY: Norocul meu. Cunoșc și eu o dată un bar cher și n-are nici cinci parale în buzunar. Pînă la urmă, să vezi ce o să se întimplă: o să-l ținem noi pe banii noștri.

MANUEL: Nu vă fie teamă.

BOBY: Lasă, lasă: am mai văzut eu de ăștia; la început te ia de sus, pe urmă te tapează de-un pol.

MANUEL: Tinere!

BOBY: Te poftesc să nu-mi mai spui «tinere». Adineauri, cînd erai bancher, mai mergea. Dar acum...

MANUEL (îi pune mâna pe umăr) : Ascultă, băiete. Văd că mai ai un picior zdravăn. Dacă vrei să-l pierzi și pe ăla...

NADIA : Manuel!

MANUEL : Pe mine mă chemi?

NADIA : Da.

MANUEL : Și-mi spui așa, simplu, Manuel?!

NADIA : Nu mai am timp să-ți spun altfel.

BOBY : Atunci, să-mi spui și mie pe nume.

NADIA : Îți spun. (Venind între ei.) Ce ne facem? (Rămân toți trei gânditori.)

BOBY : E rău.

MANUEL : E rău de tot.

NADIA : Și n-ar fi așa de rău, dacă nu mi-ar fi foame.

BOBY : Și mie.

MANUEL : Pot să spun că mi-e și mie?

BOBY : De spus, poți să spui. Dar speranțe să n-ai. Fiindcă eu cu banii mei...

NADIA : Dă-i încoace.

BOBY : Ce?

NADIA : Banii!

BOBY : Banii mei?

NADIA : Nu mai sînt ai dumitale. Sînt ai noștri.

BOBY : Care ai noștri?

NADIA (cu un gest circular, care-i cuprinde pe toți trei laolaltă) : Ai noștri.

BOBY : Adică și ai lui? (Gest spre Manuel.)

NADIA : Dacă sînt ai noștri, sînt și ai lui.

MANUEL (vrea să protesteze) : Domnișoară!

NADIA (spre Manuel, scurt) : N-am vorbit cu dumneata. (Către Boby.) Banii!

BOBY (codindu-se) : Toți?

NADIA : Toți.

BOBY (dă banii, bombănind) : Ia te uită, domnule!

NADIA (după ce a luat banii) : Așa! (Spre Manuel.) Și acum, rîndul dumitale.

MANUEL : Nu ți-am spus că n-am?!

NADIA : De loc? Caută-te prin buzunare. Poate tot găsești.

MANUEL (căutîndu-se) : M-aș mira. (Într-un fund de buzunar a găsit o monedă). Primești și bani străini?

NADIA : Ce fel de bani?

MANUEL : Douăzeci și cinci de centime belgiene.

NADIA (luînd banul) : Mai caură.

MANUEL : Și cincisprezece cenți spanioli și o marcă poștală elvețiană.

BOBY : Ești plin de valută, șefule!

NADIA : Asta e tot?

MANUEL (continuînd să caute) : Stai, că mi s-a terminat. (Scoînd din buzunar un fel de monedă și privînd-o.) Ba nu. E un nasture.

NADIA : Dă-l și pe ăla. (Luînd și nasturele.) Cioșă știe? Prinde bine. (Pune tot în poșeta ei.) Așa. (Cu puțină solemnitate.) Am aici toată averea noastră. Și eu ea va trebui să trăim cît mai mult.

BOBY : Pînă cînd?

NADIA : Pînă cînd s-o putea.

MANUEL : Și pe urmă?

NADIA : Pe urmă... pe urmă, nu știu. O să vedem.

CORTINA

ACTUL II

Citeva săptămîni mai tîrziu. O mansardă, destul de mare, dar mizerabilă. E un fel de pod, în care s-au îngrămădit fel de fel de lucruri desperecheate, venite dumnezeu știe de unde. În fund, stînga, în colț, un pian vechi. Lîngă el, o albă de rufe. Mai în față, o mașină de gătit, trei paturi, un lavoar. Scena e împărțită în două, prin niște perdele mari de pînză de sac, care se string și se trag cu ușurință — așa încît formează la nevoie o boxă în dreapta, unde doarme Nadia și alta în stînga, unde dorm băieții. În peretele din fund, ferestrele (mai mult niște luminatoare decît ferestre) lasă să se vadă un peisaj depărtat de oraș, cu acoperișuri și coșuri de fabrică. O singură ușă de intrare în dreapta, planul întâi. La ridicarea cortinei, Nadia e în fața albiei de rufe și spală. E legată cu un tulpăș și poartă un halat alb sau un șorț. De-a curmezișul scenei o frînghie pe care atîrnă citeva rufe puse la uscat.

SCENA I

NADIA, BOBY

Se aud pași pe scară, apoi Bobby intră prin dreapta. Nu mai umblă în cîrje, dar e în vizibilă mizerie. Haine vechi, peticite. Neras. Pe brațul stîng are un teanc de cravate.

BOBY: Uf! Numai de nu m-ar fi văzut! Scorția! Toată ziua mă pîndește. Și azi dimineață cînd am plecat, a strigat după mine de la fereastră: «Ei! Cîbiria! Cînd plățiți chiria?» (Se oprește o clipă, răsufliă. Pe

urmă abia o privește cu atenție pe Nadia.) Nadia, ce faci acolo?

NADIA: Nu se vede? Cînt la pian.

BOBY (venind spre ea): Te-am rugat de atîtea ori și nu mai... te-am rugat de atîtea ori să ne promiți.

NADIA: Și am promis?

BOBY: Nu.

NADIA: Atunci?

BOBY: De ce faci asta?

NADIA: Pentru că mîine e duminică și vreau să ivesc cămăși curate.

BOBY: Curat? Ce-i aia curat? Cămașa mea e curată.

NADIA: Vino aici să văd manșetele și gulerul.

BOBY: În orice caz mă simt foarte bine în ea.

NADIA: Nu ți-e rușine?

BOBY: Ba da. Mi-e rușine. Mi-e rușine că muncești așa de mult și că eu nu simt în stare să fac nimic.

NADIA: Ești un prost. (Stoarce ultima rufă rămasă în albă și o întinde apoi pe frînghie. Pe urmă se apropie de Bobby, care s-a așezat amărît într-un colț.) Cîmă a mers azi?

BOBY: N-a mers.

NADIA: De loc?

BOBY: De loc.

NADIA: Nici o bucată vindută?

BOBY: Nici una. S-ar zice că în orașul ăsta nimeni nu poartă cravată.

NADIA: Dă-le mai ieftin.

BOBY: Pe gratis să le dau și tot nu le-ar lua nimeni.

NADIA: Și sînt așa de frumoase. (Le ia în mîni și le privește una cîte una.)

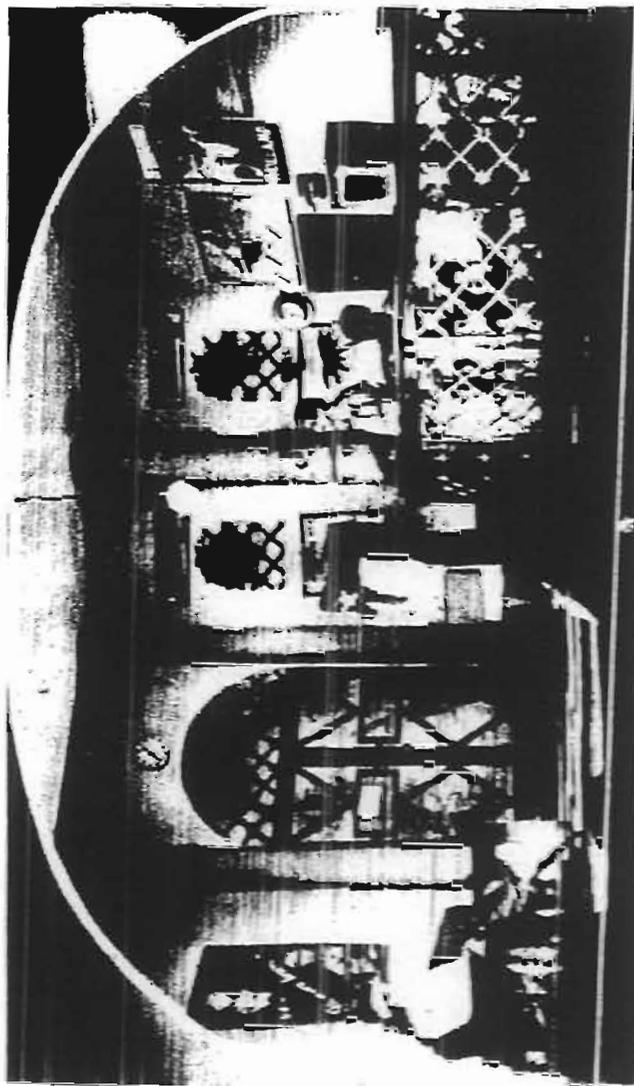
BOBY: Da! frumoase! Cravate de mare bancher!

NADIA: Ce s-a ales din biată lui garderobă?!

BOBY: Toate s-au vindut bine. Hainele, pantofii, pălîrile, pardesul gri, mantaua de ploaie, mănușile, chiar și umbrela a mers, toate. Numai cravatele nu se vind. Marfa proastă.

NADIA (citind pe dosul cravatei «marcă» ficciivă): Salvini-Milano... Lavin-Loek...

BOBY: Mă întreb ce făcea el cu atâtea cravate.
NADIA: Era un om elegant.
BOBY: Ce-are a face. Și eu eram elegant și n-aveam decît o singură cravată. Dacă ai ști cîte succese am avut cu ea.
NADIA: Bănuiesc.
BOBY: Da' nu crezi?
NADIA: De ce spui asta?
BOBY: Pentru că nu crezi. Dacă ai crede, m-ai iubi puțin.
NADIA: Puțin? Eu te iubesc mult. Vă iubesc pe amîndoi.
BOBY: Ne iubești pe amîndoi, e un fel de a spune că nu mă iubești.
NADIA: Bobby! Nu știu ce e cu tine.
BOBY: Și eu știu: te iubesc.
NADIA: Nu. E mai simplu. Și mai grav. Ți-e foame.
BOBY (protestînd jignit): Nadia!
NADIA: Da. Ți-e foame. Și pentru că ți-e foame, ești trist. Și pentru că ești trist, ești sentimental.
BOBY: Nu-ți dau voie să-ți rizi de sentimentele mele.
NADIA: Știi de cînd n-am mai mîncat noi?
BOBY: De ieri dimineață.
NADIA: De alaltăieri.
BOBY: De alaltăieri? Îngrozitor.
NADIA: Găsești? Mie mi se pare mai mult ciudat. Ba chiar, într-un anumit fel, plăcut.
BOBY: Dacă mai durează mult plăcerea asta, eu mor.
NADIA: Ce curios lucru e foamea. Seamănă puțin cu visul, cu somnul. Parcă nu ești cu totul treaz. Parcă ai băut puțin. Uite... uite, eu sînt amețită. Tu nu?
BOBY: Ba da... : parcă.
NADIA: Ce amețitoare e foamea! Ca cele mai bune lucruri din lumea asta! Ca vinul. Ca iubirea.
BOBY: Nadia, de ce nu mă iubești?
NADIA: Pentru că n-am timp, dragul meu. Pentru că mi-e foame. Pentru că trebuie să vă calc rufele cînd s-or usca. Pentru că aș vrea să găsesc niște cartofi să-i punem la fiert. Și pentru că, la urma urmelor, tot te iubesc, și pe tine și pe el.
BOBY: «Și pe el». Iar îmi vorbești de el.

Scenă din *Imași* (Actul I)

eu aud glasul tău. Iar la sfârșit, când mulțimea năvălește pe teren, când sînt ridicat pe brațe și purtat în triumf, între sutele de fete care aleargă după mine să-mi ceară autografe eu te văd pe tine. Dați-vă toate la o parte, fiindcă eu o aleg pe ea.

NADIA: Ești drăguț.

BOBY: Și pe urmă plecăm singuri, noi doi.

NADIA: Unde?

BOBY: Unde vrei tu.

NADIA: Unde vreau eu? Eu vreau la un restaurant. Mi-e foame.

BOBY: Și mie. De ce mi-ai adus aminte?

NADIA: Fiindcă ai uitat. Și fiindcă vorbești prostii. Uită-te la mine. Uită-te bine la mine. Sînt eu o fată de iubit? Ciufulită, infometată și murdară. E loc de iubire aici, în viața asta, în casa asta, sub frînghia asta cu rufe ude (*fîpăind una din cămăși!e întinse*), care nu se mai usucă? E loc de iubire?

BOBY: Oriunde e loc de iubire.

NADIA: Te înșeli.

BOBY: Se poate, dar te iubesc.

NADIA: Îți spun că te înșeli. Mă iei drept altcineva. Mă confunzi. Așa cum sînt, cu șorțul ăsta, cu papucii ăștia, cu mîinile abia scoase din albia de rufe, nu poți să mă iubești. Și nici nu vreau.

BOBY: Ești frumoasă, Nadia.

NADIA: Nu. Nu sînt. Dar pot să fiu. Dă-mi un răgaz de cinci minute și voi fi iar frumoasă. Voi încerca... ne retragem în apartamentul nostru, ne punem altă rochie, ne pieptănăm, ne pudrăm și ne întoarcem frumoasă — da?

BOBY: Mai bine rămîneți aici, urîtă.

NADIA: Nu, oricum vreau să mă schimb. E tîrziu. Acum trebuie să vie și Manuel.

BOBY: Da? Atunci înțeleg de ce te schimbi. Pentru el.

NADIA: Ce vrei să spui?

BOBY: Știi prea bine ce vreau să spun. Îți place.

NADIA: Da. Îmi place.

BOBY: Îl iubești.

NADIA: Da. Îl iubesc.

BOBY: Și mi-o spui mie în față?

NADIA: De ce nu ți-aș spune? Îmi place, cum îmi paci și tu. Îl iubesc cum te iubesc pe tine.

BOBY: Nu te cred.

NADIA: Foarte bine faci că nu mă crezi. Ar fi prea monoton. Mă duc să mă îmbrac.

BOBY: El unde e?

NADIA: Nu știi? Ca de obicei. În Țort.

BOBY: Hoinărește.

NADIA: Caută.

BOBY: Ce?

NADIA: Nici el nu știe prea bine ce. Un vapor, o barcă, o luntre. Ceva care să ne scoată de aici. Sau ca e să ne aducă vești de dincolo. (*Se aud pași urcînd pe scară.*) Îl auzi? El e. Se întoarce.

BOBY: Îi cunoști pasul.

NADIA: Și pe al tău îl cunosc. Mă duc să mă îmbrac. (*Trage perdeaua de pînză din dreapta și intră în «apartamentul» ei.*)

SCENA a II-a

BOBY, MANUEL

Intră Manuel. Nici el nu mai e «domnul elegant» din actul I. Cele citeva luni de mizerie au lăsat urme. Totuși, chiar în mizerie, ceva din vechea lui distincție a rămas. E un vagabond, dar «un monsieur *quand même*». Poartă un fel de trențiuț ros, epavă a foste lui elegante.

MANUEL (*intră îngîndurat, cu pălăria pe cap și ține cu pași vari pînă în centrul scenei unde se oprește ridică capul, se uită la tot decorul mizeriei lor și pe urmă scoate un oftat de silă, de plictiseală*): Uff!

BOBY: Nimic?

MANUEL: Nimic.

BOBY: Ai fost în port?

MANUEL: Am dat țiroale pe acolo.

BOBY: Și?

MANUEL: Ca ieri, ca alaltăieri. ca totdeauna: nimic.

BOBY: Te-ai dus departe?

MANUEL: De-a lungul cheiului, dincolo de docuri, spre antrepozite.

BOBY: Nici o veste?

MANUEL: Nici una. Am stat ore întregi cu ochii spre mare, doar s-o zări vreo pinză, un catarg, o vislă.

BOBY: Nu se vede nimic.

MANUEL: Ba da. Valuri. Mii de valuri. Milioane de valuri.

BOBY: O să putrezim aici.

MANUEL: Îneebunesc. Aș vrea să strig — dar spre cine? Aș vrea să fac semne — dar cui?

BOBY: Fă-mi mie.

MANUEL: Caraghiosule. Îți arde de glume.

BOBY: Nu-mi arde. Dar găsesc că e timpul să renunți la plimbările dumitale melancolice și să te apuci de o treabă serioasă.

MANUEL: Iar începi?

BOBY: Da. Iar.

MANUEL: Vrei să ne certăm?

BOBY: Vreau.

MANUEL: Ei bine, eu nu. (*Plictisit, se depărtează.*)

BOBY: Sigur. Domnul nu se ceartă. Domnul e o persoană distinsă. O fire de visător. Se duce în port, încrucisează brațele și se uită la valuri. Și între timp, noi crăpăm de foame. (*Cu un ton mai jos.*) Te-a văzut scorpia când ai venit?

MANUEL: Nu cred.

BOBY: Nu era la fereastră?

MANUEL: Nu știu.

BOBY (*venind decis spre el*): Ascultă-mă, așa nu mai merge, înțelegi? Nu mai merge. Trebuie să faci ceva.

MANUEL: Ce?

BOBY: Nu știu. Orice. Să vinzi cravate — ca mine.

MANUEL: Cite ai vândut azi?

BOBY (*replica lui Manuel i-a tăiat toată forța combativă. Lasă ochii în jos și ridică umerii cu dezolare*): Nici una.

MANUEL (*cu un ton de zădărnicie*): Vezi? (*Scoate din buzunar o cutie de chibrituri și de acolo un muc de țigară pe care îl aprinde.*)

BOBY: Ce e aia?

MANUEL: Nu se vede?

BOBY: Țigară?

MANUEL: Parcă.

BOBY: E întreagă?

MANUEL (*privindu-și țigara*): Aprinsă.

BOBY: De unde o ai?

MANUEL: Am achiziționat-o... de pe trotuar.

BOBY: Mare noroc ai. Și miercurea trecută ai găsit: ura.

MANUEL: Se întâmplă.

BOBY (*după un moment*): Cum e?

MANUEL (*detașat*): Infectă.

BOBY: Mă lași să trag și eu un fum?

MANUEL: Poftim. (*După ce Bobby a tras un fum.*) Cum e?

BOBY: Grozavă. (*Nu se îndură parcă să înapoieze țigara.*)

Mă mai lași o dată?

MANUEL: Dă-i drumul.

BOBY (*a tras încă un fum și i-o înapoiază*): E grozavă, dar parcă... acum mi-e mai foame ca înainte. Ție nu?

MANUEL: Să nu vorbim de asta. (*După un moment.*) Unde e Nadia?

BOBY: Dincolo. Se îmbracă.

MANUEL (*ridicând privirea spre frunghia de rufe întinse*): Dar rufele astea cine le-a spălit?

BOBY: Cine să le spele? Ea.

MANUEL: Și tu ai lăsat-o!

BOBY: Am venit prea târziu.

MANUEL: Săraca fată! (*Face câțiva pași spre stînga, unde e undă fel cuier. Își scoate leneză trencicotul, și-l pune în cui, dar în momentul ăsta, din buzunar ce de și se rostogolește pînă sub picioarele lui Bobby, un cartof.*)

BOBY (*ridicînd uimit cartoful*): Ce-i ăsta?

MANUEL (*cu neglijență*): Care?

BOBY (*cu emoție*): Asta!

MANUEL: Știu eu!

BOBY (*cu teamă, aproape necăzindu-se să pronunțe cuvîntul*): E... e un cartof.

MANUEL: Așa s-ar părea.

BOBY (*se uită lung la cartof, ca la o minune, și pe urmă brusc, ca să se convingă, îl duce la gură și mușcă din el, ca dintr-un măr. După un moment de încremenire, vine spre Manuel, foarte aproape de el. Este copleșit de emoție*): Mă! Omule! Asta e un cartof.

MANUEL: Cred că da.

BOBY: De unde îl ai?

MANUEL (*fără să dea importanță*): L-am găsit.

BOBY: Și... și ai mai mulți?

MANUEL: Da, prin buzunare. (*Scoate alene, din buzunarele trencicotului și pe urmă din ale hainei, din ale pantalonului, cartofi.*)

BOBY (*vibrant, exaltat*): Nadia! Nadia!

VOCEA NADIEI (*din «apartamentul» ei*): Daaa?

BOBY: Vino. Vino repede.

VOCEA NADIEI: Așteaptă. Mai am puțin.

BOBY: Nu, nu. Vino imediat.

VOCEA NADIEI: O clipă și vin.

BOBY: Se întimplă ceva extraordinar, fantastic, de necrezut.

SCENA a III-a

BOBY, MANUEL, NADIA

NADIA (*ieșind din «apartament»*): De necrezut?

BOBY: Cartofi!

NADIA (*cu intensitate, cu un țipăt*): Cartofi?

BOBY: Uite-i. El... el i-a adus.

NADIA (*cu gravitate, cu tandrețe*): Ce frumoși sînt!
(*Îi ia în mîna cu infinită grijă.*) Și sînt adevărați.
(*După un moment, ridicînd scurt capul spre cei doi bărbați.*) Mîncăm?

BOBY: Da. Dar cruzi nu se poate. Am încercat și eu.

NADIA: Să-i fierbem. (*Merge spre mașina de gătit.*) Dar nu mai am surcele. Uite, numai butucul ăsta. Nici nu încapе în sobă. Cine mi-l sparge? (*Boby și Manuel se uită unul la altul poftindu-se parcă reciproc.*) Bine! Îl sparg eu.

MANUEL (*repeșindu-se în același timp și apucînd butucul*)
BOBY (*cul unul de un capăt și altul de celălalt*):
Lasă-mă pe mine! Dă-l încoace!

NADIA: Unul se duce pînă jos în curte să facă surcele și celălalt rămîne cu mine aici, să curățăm cartofi. Da?

MANUEL: Rămîn eu.

BOBY: Ba eu.

MANUEL: Sînt obosit. Nu pot să cobor opt etaje și pe urmă să le urc din nou.

BOBY: Da' mie ce-mi lipsește? Și eu sînt obosit. Urde mai pui că sînt invalid. Abia mi-am scos piciorul din gît și...

MANUEL: Sînt mai bătrîn.

BOBY: M-am săturat să tot fiu mai tinăr. Sînt și eu bătrîn la nevoie.

NADIA: Dacă vă certați, mă duc tot eu.

MANUEL: Nu, Nadia. (*Lui Boby.*) Te plătesc.

BOBY: Cit dai?

MANUEL: Oricît.

BOBY: Bani?

MANUEL: Da' de unde bani? Cet.

BOBY: Nu. Cecuri nu mai inghit.

NADIA: Aruncă mă duc tot eu.

MANUEL: Nu, Nadia. Tragem la sorți între noi doi.

BOBY: Nu mai trag la sorți că iar pierd.

NADIA: Încearcă, poate ai noroc azi.

BOBY: Aș! N-ai văzut că și ieri am pierdut? Și alaltăieri?

NADIA: Dacă vrei, trag eu în locul tău, pentru tine.

BOBY: Bine. Hai să vedem.

MANUEL: Capul sau pajura?

BOBY: Cu care tragi? Banul belgian sau al spaniol?

NADIA: Cu care vrei.

BOBY: Belgianul.

NADIA (*gata să arunce banul în aer*): Capul sau pajura?
BOBY: Aruncă întii și pe urmă spun. (*După ce Nadia a aruncat banul.*) Pajura! (*Se apleacă să vadă cum a căzut banul și pe urmă se ridică triumfător. Lui Manuel.*) Ai pierdut! Rămîn aici cu Nadia.

MANUEL: Și te plîngi de noroc. (*Resemnat, ia butucul sub braț și se îndreaptă spre ieșire, dar aproape de ușă se oprește, se întoarce.*) Boby, vrei o țigară?

BOBY (*întrebare nesigură*): Ai?

MANUEL (*scoate din buzunar aceeași cutie de chibrituri și de acolo un alt muc de țigară*): Am.

BOBY: Mi-o dai?

MANUEL: Dacă te duci în locul meu.

BOBY (*se uită la Nadia, pe urmă la țigară*): Dă-mi și un chibrit. (*Manuel îi aprinde țigara și pe urmă îi încredințează butucul.*) Canalie!... (*lese din scenă.*)

SCENA a IV-a

NADIA, MANUEL

NADIA: Vino să curățăm cartofii acum.

MANUEL: Ai un cuțit și pentru mine?

NADIA (*dându-i un cuțit*): Poftim. (*Amîndoi se așază pe cîte o laviță, lîngă sobă.*) Știi cum se face?

MANUEL: Am să încerc.

NADIA: Vezi, nu tăia coaja prea groasă, că e păcat.

MANUEL: Eu așa zice să punem și cojile deoparte. Cine știe? Poate le mîncăm mîine.

NADIA: Doamne ferește! (*După un timp.*) Unde i-ai găsit?

MANUEL: Ce?

NADIA: Cartofii.

MANUEL: Mi-e rușine să spun.

NADIA: I-ai furat.

MANUEL: Mai rău.

NADIA: Ai omorît pe cineva?

MANUEL: Încă nu.

NADIA: Atunci?

MANUEL: Am descărcat o căruță cu pietre în port și mi-au dat în schimb cîteva cartofi.

NADIA (*după un moment*): A fost greu?

MANUEL: Nu prea.

NADIA: Ești obosit?

MANUEL: Parcă. Puțin.

NADIA (*după un timp*): Ce e cu tine?

MANUEL: Nu știu. Nu-mi vine a crede. Mi se pare că nu e adevărat. Mă uit la mîinile astea două, care o viață întreagă s-au plimbat pe clapele pianului, au răsfoit cărți și au mîngîiat femei... mă uit la ele și nu le recunosc.

NADIA: Ești un snob.

MANUEL: Un snob care acum o jumătate de oră căra pietre în port. Un snob care s-a învățat să culeagă mucuri de țigară de pe jos. Un snob care curăță cartofi.

NADIA: Dar care nu uită că altădată a fost un mare bancher... și un om de lume.

MANUEL (*surprins de acest «a fost»*): A fost? Și tu mai este?

NADIA: Deocamdată nu.

MANUEL: Ai dreptate. Deocamdată nu. E așa de straniu. Am citit și eu prin romane că sînt oameni care erau cînd mă urcam sau coboram din mașină.

NADIA: Figuri palide, haine rupte, priviri talbări. Ca ale noastre.

MANUEL: Mi se părea că sînt niște de pe altă planetă.

NADIA: Erau de pe altă planetă. Niciodată n-am ajuns pînă în biroul tău — tu niciodată pînă în mansarda lor.

MANUEL: Și totuși, iată-mă în mansarda lor. Aproape de ei. Nici nu știu cit de aproape mă sînt de ei, de ei toți, citeodată.

NADIA: Îți pare rău?

MANUEL: De ce?

NADIA: De toată intimplarea noastră.

MANUEL: Nu știu încă. În orice caz nu-mi pare bine.

NADIA: Nici nu-ți cer atît de mult. Dar așa vrea și tu-ți pară rău. Să nu-ți pară prea rău. Așa vrea... să zîmbești puțin. Ca mine.

MANUEL: Ca tine n-aș putea. Tu zîmbești peș frumos.

NADIA: Te rog nu schimbă vorba.

MANUEL: Vrei să spui că nu zîmbești frumos!

NADIA: Vreau să spun că intimplarea care ne-a adunat pe toți trei aici a fost o intimplare caraghioasă, dar nu lipsită de farmec.

MANUEL: Farmec? Aici? În vîgăuna asta?

NADIA: Da.

MANUEL: Nadia. Trebuie să-ți fac o mărturisire.

NADIA: Te ascult.

MANUEL: Mie nu-mi place sîrăcia.

NADIA: Nici mie.

MANUEL: E abjectă. E umilitoare.

NADIA: Umilitoare? Pe năme nu mă umilește. Nimic nu mă umilește atît timp cît mai pot să surd...
Vezi, e aici, în vîgăuna asta — cum spui tu — e un luctu care mă emoționează. Pianul.

MANUEL: Hodoroga.

NADIA: Da. Hodoroaga. N-are un picior. Lemnul e zgiriat. Coardele sint ruginite. Clapele sparte. O epavă. Seamănă puțin cu noi. Și el a cunoscut zile mai bune. Și el a trăit în altă lume, pînă să ajungă aici. Acum zace într-un colț de pod, cu păianjeni și șoareci, între scaune rupte și zdrențe. Dar dacă te apropii de el (*face cîțiva pași spre pian*) și îl deschizi (*ridică ușor capacul pianului*), dacă treci ușor cu degetul peste clapele lui sparte, sună, cîntă, așa cum poate, atît cît poate, dar încă sună. (*Bate de cîteva ori în aceeași clapă, cum ar bate la ușa.*) Îl auzi? Și sunetul ăsta e pentru mine. Dar atunci cînd te apropii tu de el, tu care știi să cînti, care ești un pianist, se schimbă: parcă se încordează, se acordează și sună altfel. Nu?

MANUEL (*se apropie de ea, îi pune mîna pe umeri, cu un gest de tandrețe care nu e propriu-zis o îmbrățișare*): Nadia, de ce nu te-am întilnit, de ce n-am avut norocul să te întilnesc înainte?

NADIA: Cînd înainte?

MANUEL: Înainte, cînd nu eram hamal în port.

NADIA: Mie îmi plac hamalii din port. De mult doream să cunosc unul.

MANUEL: De ce nu te-am întilnit atunci?

NADIA: Unde să mă fi întilnit?

MANUEL: Pe stradă.

NADIA: Ar fi fost greu.

MANUEL: Greu? De ce? Nu trăiam în același oraș? Nu umblam pe aceleași străzi?

NADIA: Ba da. Tu în mașină și eu pe jos. N-ai fi avut timp să mă zărești.

MANUEL: Nu treceai niciodată prin fața băncii mele?

NADIA: Aproape în fiecare zi. Era în drumul meu spre atelier.

MANUEL: Și nu te-ai oprit niciodată?

NADIA: Uneori. Îmi plăcea portalul de la intrare. Imens. Cu trepte de marmură. Cu gratii de fier. Cu litere de bronz. Banca Manuel B. Manuel... Banca Manuel B. Manuel... Banca Manuel B. Manuel...

MANUEL: De ce n-ai intrat?

NADIA: M-ai fi dat afară.

MANUEL: Eu?

NADIA: Nu tu personal. Ai fi fost o cinste prea mare. Oamenii tăi.

MANUEL: Așa crezi tu că se potrec lucrurile într-o bancă?

NADIA: Nu știu. Îmi inchipui. Eu n-aveam bani — și oamenii care n-au bani, îmi inchipui? N-au ce căuta acolo.

MANUEL: Asta cam așa e.

NADIA: Și totuși voiam să intru. Visam să intru. Mă gîndeam că într-o zi voi face o expoziție, voi avea succes, voi vinde multe tablouri, voi strînge o sumă mare de bani.

MANUEL: Cit de mare?

NADIA: Știu eu? Zece mii! (*A spus «zece mii» cum ar fi spus zece milioane.*)

MANUEL: Ntch! Ntch! Ntch!

NADIA: Atunci aș fi venit cu toți banii mei la bancă și aș fi scos un carnet de economii. Aveți cartete de economii?

MANUEL: Avem.

NADIA: Și plătești dobînda?

MANUEL: Se înțelege.

NADIA: Cit?

MANUEL: Trei și jumătate la sută.

NADIA: Cam puțin.

MANUEL: Ție ți-am fi dat mai mult.

NADIA: Faci niște prognoze uimitoare. Aș mai merge.

MANUEL: Și poate că-ți ziuă aceea te-ai fi întilnit.

NADIA: Poate.

MANUEL: Te-ai fi întilnit și ți-aș fi spus — n-ai fi lăsat să-ți spun — tot ce nu mă lași acasă.

NADIA: Eu te las să spui orice.

MANUEL: Ca te tubesc!

NADIA: Se înțelege că mă tubesci. Și eu vă tubesc pe voi.

MANUEL: Voi? Care «voi»? (*Se uită de sus împrejur.*) Mai e cineva în camera asta?

NADIA: E un băiat care s-a dus jos să spîrgă lemne.

MANUEL (*contrariat, brusc*): Nadia! Îl preferi pe ell

NADIA: Eu n-am preferințe. Vă tubesc pe amîndoi.

MANUEL: E mai tînăr.

NADIA: Tu ești mai distins.

MANUEL: E mai vesel.

NADIA: Tu ești mai serios.

MANUEL: E mai entuziast, mai optimist, mai hazliu.

NADIA: Tu ești mai răbdător, mai sceptic, mai spiritual.

Și începi să devii mai bun.

MANUEL: Dar îl iubești pe el.

NADIA: Ca pe tine.

MANUEL: N-am să te țin niciodată în brațele mele? N-am să te sărut niciodată?

NADIA: Ba da. De ce nu? (Simplu.) Sărută-mă. (După o secundă, Manuel nefăcînd nici un gest.) Nu vrei?

MANUEL (pleacă de lângă ea): Îți bați joc de mine. (Merge într-un colț al scenei și se așază undeva, pe un scaun, pe un colț de mobilă, supărat.)

NADIA (il privește cu un suris, ca pe un copil și pe urmă se apropie de el): Ascultă-mă. Să lăsăm lucrurile așa cum sînt. E mai bine. E mai simplu. E mai curat. Să nu mai vorbim de iubire. Nu e loc de ea, acum. Eu vreau să fiu între voi doi ca un băiat. Nu se poate?

MANUEL: Ești prea frumoasă, Nadia.

NADIA: Nu e adevărat. Și nici nu vreau. Și nici nu trebuie. N-am timp să fiu frumoasă.

MANUEL: Totuși ești.

NADIA: Cu atît mai rău. E un lux prea mare. Mă încurcă. Eu vreau să fim aici trei oameni cumsecade, care n-au nimic de ascuns unul altuia. Nici șoapte, nici sărutări pe furiș, nici secrete. Vreau să ne putem spune « bună dimineața » și « bună seara » privindu-ne toți trei în ochi, ca într-o singură oglindă. Îmi trebuie, dragul meu, îmi trebuie în mizeria asta (privire circulară asupra întregii mansarde) o inimă limpede. Lasă-mă s-o păstrez.

MANUEL: Pentru cine?

NADIA: Nu știu. Vom vedea, mai târziu.

MANUEL: Nadia! Tu ești îndrăgostită.

NADIA: Crezi?

MANUEL: Văd. (O secundă de gîndire.) Acum îmi aduc aminte că porți un medalion și că în el e o fotografie. Vrei să-i rămii credincioasă?

NADIA: Vreau să rămîn credincioasă întimplării care m-a strîns pe noi trei laolaltă. Vreau să vă rămîn și eu credincioasă. Cit despre... (își ia medalionul și tre degete, îl privește) face parte din altă lume. Nu ma văd pînă acolo. E prea departe. Nu-mi mai adu bine aminte... Mă crezi?

MANUEL: Te cred.

NADIA: Atunci, sărută-mă.

MANUEL: Cum?

NADIA: Cum vrei tu. Nu mi-e trîcîi de tine. (O clipă se privesc. Manuel parcă eșită. Se aud pe scara pașii lui Bobby. Manuel se apropie de Nadia și o îmbrățișează bătește, camanderește — atitudine în care îi găsește Bobby intrînd.)

SCENA a V-a

NADIA, MANUEL, BOBY

BOBY (furios, uimit de ce vede, lasă să-i cadă brațul de surcele pe care îl aducea): Ia te uită, domnilor!

NADIA (fals speriată): Ne-a prins!

MANUEL (același jos): Ce ne facem?

BOBY (sumbru): Va să zică așa?!

MANUEL (jucînd « flagrantul delict »): Să nu trag!

NADIA (la fel): Stai să-ți explic.

BOBY (cître Manuel): Aș trage dacă aș avea cu ce. (Cître Nadia.) Și dumnezeu ce să-mi explice! Am văzut cu ochii mei.

NADIA (inocentă): Ce-al vîrtu!

BOBY: Te-a sărutat.

NADIA (foarte mirată): Daas? Atunci... (ca și cum ar căuta o soluție)... atunci sărută-mă și tu.

BOBY (nu-i vine a crede): Zău?

NADIA: Sigur! Hai! Sărută-mă! (Bobby se apropie de Nadia. Face gestul de a-și suneca minicile. Fe urmă o îmbrățișează, lung, copilărește.)

MANUEL (glumind, dar și iritat de faptul că e o prea lungă sărutare, îl bate pe umăr): Ei, domnule! Domnule! Destul! Unde te trezești?

BOBY (ca și cum s-ar șterge pe gură, după ce a băut cu mare poftă): Așa! (Brusc, aproape fără tranziție.) Și mi-e o foame, domnule! Nu e bine să săruți când și-e foame... Unde sînt cartofii? I-ați curățat?

MANUEL: Am început...

NADIA: Dar nu i-am terminat.

BOBY: De ce?

NADIA: Ne-am luat cu vorba.

BOBY: Eu crăp de foame și dumnealor fac conversație. Păi vă mai las eu altă dată singuri?

NADIA: Pînă fac eu focul (căt-re Bobby) tu curăț cartofii care au mai rămas (căt-re Manuel) și tu pune apă în oala de colo. Da' mai întii clătește-o. (Strînge surcelele de pe jos și merge spre sobă.) Haide. Repede.

BOBY (bombănind, se apucă de curățat cartofi): Sigur. Eu să vă sparg lemne, eu să curăț cartofi...

MANUEL (a luat oala și se duce spre lavoar): Și tot tu să-i măninci!

BOBY: Ba nu! Că o să te las numai pe tine!

NADIA (la sobă, aprinzînd focul, în timp ce băieții execută ordinele date, cu o nuanță de lirism): Nu simțiți, nu simțiți un miros de cartofi calzi? Nu vă vine în nări un abur dulce, o aromă suavă?... Parcă e un miros de castane coapte, de pîine prăjită. Ce frumoși sînt cartofii. Nimic pe lume nu e mai frumos. Sînt albi, sînt calzi, sînt rotunzi.

BOBY (terre-à-terre): Deocamdată sînt nefierți.

NADIA: Dar într-o jumătate de oră vor fi tocmai buni.

BOBY: În cît?

NADIA: Una jumătate oră. Dacă vă grăbiți...

BOBY: Gata sînt. (Vine cu cartofii spre sobă.)

MANUEL: Și eu. (Vine cu oala cu apă.)

(Nadia ia oala din mîinile lui Manuel și o pune pe sobă, potrivit-c sub flacăra. Apoi ia cartofii din mîinile lui Bobby și îi aruncă în oală. Toți trei rămîn pe urmă aplecați asupra oalei, privind cu atenție, ca și cum acolo înăuntru s-ar petrece o experiență extraordinară.)

BOBY (după un timp): Jumătate de oră, zici?

NADIA: Da.

MANUEL: Nu se poate mai repede?

NADIA: Nu cred.

BOBY: Și ce ne facem pînă atunci?

NADIA: Așteptăm.

BOBY (lui Manuel): Cîntă-ne ceva la pian.

MANUEL: Nu-mi arde. Sînt prea obosit. Mă culc. (Merge alene spre patul lui.)

NADIA: Eu... eu desenez. (Se duce spre colțul ei, unde își caută blocul și creionul.)

BOBY: Și eu? Va fi cea mai groznică jumătate de oră din viața mea. (Manuel s-a întins leneș pe patul lui. Nadia, pe un scaunel, în colțul din dreapta al scenei, se joacă cu creionul pe o foaie de bloc.)

MANUEL: Dacă adorm, să mă treziți.

NADIA: Fii fără grijă.

BOBY (după un timp): Nadia! Ce desenezi tu acolo?

NADIA: Nu desenez. Mîzgălesc.

BOBY: N-ai subiect?

NADIA: N-am.

BOBY: Să-ți dau eu unul?

NADIA: Să auzim.

BOBY: Fă-mă pe mine cu o pîine în mîră.

MANUEL: Și dacă tot îl faci, pune-i și un curcan în mîna cealaltă.

BOBY (căt-re Manuel): Parcă țieai că dormi. (Căt-re Nadia.) Nu zău, Nadia, n-ar fi frumos? (Întinde mîna ca și cum ar avea într-adevăr pîinea visată.)

NADIA: Ba da, ar fi. Mă gîndesc că n-am pictat niciodată pîine. Păcat. Un tablou cu pîini mari, puternice, liniștite, simple, calme... Sînt frumoase pîinile, coaja lor albă-gălbule, puțin aurie.

BOBY: Ție ce-ți place mai mult? Coajă sau miez?

NADIA: Nu știu. Am uitat. E așa de mult de atunci.

BOBY (căt-re Manuel): Și ție?

MANUEL: Eu... sînt la regim.

BOBY: Mie îmi place coaja. Îmi place, că e tare și o zud cum trosnește cînd mușc din ea. (Mușcă de cîteva ori în gol. Pe urmă își pipăie maxilarele, surprins aproape că sînt la locul lor.) Dacă aș avea ceva de mestecat, mi-aș mai desclășta fălcile. Mi-e că o să-nțepesc. (Brusc, copilărește.) Nu, zău, n-avem nimic de mîncare? Nimic?

MANUEL: Nu fi stupid.

BOBY: Nadia, te întreb pe tine. N-avem nimic?

NADIA: Caută.

BOBY (*merge într-un colț al mansardei, unde sînt aruncate tot felul de lucruri, cotrobăiește pe acolo, și în cele din urmă găsește un fel de cutie dreptunghiulară, plată, cu care vine în planul întii*): Asta ce-i?

NADIA: Cutia mea de culori.

BOBY (*deschizînd cutia*): Ia să vedem. Mai știi? Poate găsim ceva. (*Scoate un tub și citește eticheta*): «Marabu»! Ce înseamnă asta «Marabu»?

NADIA: O marcă de culori.

BOBY (*mirosînd tubul și uitîndu-se la el*): O fi bun?

NADIA: Cam fad, cred.

BOBY (*punînd tubul la loc*): Atunci să căutăm altceva mai picant. (*Scoate pe rînd alte tuburi.*) Zinc. Albastru de metilen. Galben. A! Asta-mi place. Parcă ar fi gălbenuș de ou.

NADIA: Da' e otrăvitor.

BOBY: Serios?

NADIA: Are plumb mult. Cînd lucrez cu el, mă spăl pe urmă cu apă oxigenată ca să nu rămînă urmă.

MANUEL (*subit interesat, se apropie de ei*): E într-adevăr otrăvitor?

NADIA: Foarte.

MANUEL: Tubul ăsta... (*Îi ia între degete.*) Ce zici, ne-ar ajunge pentru toți trei?

NADIA: Ce vrei să spui?

MANUEL: Nimic. Întreb. Pentru orice eventualitate.

NADIA (*îi ia cu un gest scurt tubul din mîină*): Nu-mi plăc asemenea glume. (*Pune tubul la loc și ia cutia din mîinile lui Bobby, ducînd-o spre colțul ei, lîngă pat.*)

BOBY (*necăjit*): Mi-o iei? Păi eu atunci ce mîinnc?

NADIA (*ușor supărată*): Mai caută. Poate găsești lucruri mai bune.

BOBY (*căutînd*): Poate. Cine știe? Să nu zici vorbă mare.

NADIA (*după un timp*): Ei! Ai găsit?

BOBY: Am găsit, dar nu știu ce e. (*Vine spre centrul scenei, avînd în mîină un tub mic de sticlă.*)

MANUEL: E tubul meu de aspirine.

NADIA: De astea poți să mîinnci cîte vrei.

BOBY: Zău? Atunci să încerc.

MANUEL: Ești nebun.

BOBY: Oi fi, dar eu dacă nu mîinnc acum ceva, leșin. (*Scoate o aspirină, o rupe întii cu dinții pe jumătate și pe urmă, după ce a gustat-o, o înghite pe totă, mestecînd.*)

NADIA: Cum e?

BOBY: Nu e rău. (*Mai mîinncă una.*) Nu e rău de oc. Parcă puțin mai nu știu cum la început... (*Mărîncă o a treia aspirină.*) Dar pe urmă te obișnuiești.

NADIA: Nu e amar?

BOBY: Amar? Să văd. (*Mîinncă încă o aspirină.*) Mm... nu e.

NADIA: Dă-mi și mie una.

BOBY: Zău? Poftim.

NADIA (*mîinncă cu atenție, cum ar gusta un vin. Pe urmă se oprește, se gîndește o clipă*): Mai ai?

BOBY (*se uită în tub*): Mai e. (*Îi dă o nouă aspirină.*)

NADIA (*după ce a înghițit-o și pe asta*): Mai vreau. (*Îi ia tubul din mîină și-și scoate încă o tabletă.*)

BOBY: Vezi? Ți-am spus eu.

MANUEL (*se apropie de ei și îi privește uluit*): Voi sinteți nebuni?

NADIA: Vrei și tu?

MANUEL: Vă întreb, sinteți nebuni?

NADIA (*dîndu-i o pastilă*): Nu. Încearcă. (*Manuel o ia, ezită, o miroase și în cele din urmă o înghite.*) Nu așa. Trebuie mestecată. Uite la mine, cum fac eu. (*Mîinncă o nouă aspirină.*) Ai văcut? Fi și tu la fel. (*Îi dă încă o aspirină.*)

MANUEL (*după ce a mîinncat*): Mai dă-mi. (*Îi ia din mîina Nadiei și își ia o aspirină.*)

BOBY (*la rîndul lui, smulge tubul din mîina lui Manuel*): Ehe! Mai încet.

NADIA: Mai e?

BOBY: Să văd. (*Se uită în tub.*) Mai e una, dar pe asta... pe asta o mîinnc eu.

MANUEL: Porcule! Ești un porc egoist.

BOBY (*se uită cînd la unul, cînd la altul, pe urmă rupe ultima aspirină în trei și dă fiecărui o bucișcă*): Na-vă și vouă. (*Toți trei mîinncă.*)

NADIA (după ce a mâncat) : S-a terminat?
 MANUEL : Nu mai e de loc?
 BOBY (bate tubul în palmă) : De loc.
 NADIA : Păcat. Era destul de bun.
 BOBY : Eu să spun drept, chiar dacă ar mai fi, parcă n-aș mai lua. Nu știu ce am. Mi-e cald.
 NADIA : Și mie.
 BOBY : Mi-e teribil de cald. (Către Manuel.) Ție nu?
 MANUEL : Parcă. Începe.
 NADIA : Mi-e cald, dar mi-e bine. Mă simt mai ușoră.
 Parcă plutesc. Uite, dacă închid ochii...
 BOBY : Nu-i închide.
 NADIA : De ce?
 BOBY : Să nu amețești.
 NADIA : Dar vreau să amețesc. Dacă închid ochii...
 (îi închide) o, ce bine e! Ce bine! (Către Boby.)
 Închide-i și tu! (Către Manuel.) Și tu. (Toți trei cu
 ochii închiși.) Nu e bine?
 MANUEL : E grozav.
 NADIA : Parcă plutesc.
 MANUEL : Parcă zbor.
 NADIA : Parcă nu mai sîntem aici. Parcă am fi departe.
 MANUEL : Departe de mansarda asta infamă.
 NADIA : Undeva pe o navă, pe mare, pe o insulă.
 MANUEL : Da, pe o insulă.
 NADIA : Cu multă lumină, cu mult albastru, cu mult cer.
 Văd plante și flori, și culori, și un orizont larg, văd...
 BOBY : Eu nu văd nimic.
 NADIA : Nici tu, Manuel?
 MANUEL : Ba da. Văd totul.
 BOBY : Minte. Se prefacă. Nu vede nimic.
 MANUEL : Ba da, Nadia. Îți jur. Văd totul. Foarte clar.
 Foarte simplu ca printr-un ocean de fum... ca
 prin vis.
 BOBY : Uite, domnule, cum minte! Să se facă așa care
 minte?
 MANUEL : Să se facă.
 NADIA : Ssst! Aud foșnetul frunzelor.
 MANUEL : Și zborul pescărușilor în larg.
 NADIA : Și simt... simt briza de seară...
 MANUEL : Și vîntul de noapte cum bate ușor spre țărnam...

BOBY (indignat de ardeea minciunii) : Eu deschid ochii!
 că nu mai pot. Simți tu briza? Te bate pe tine
 vîntul? Ia uite, domnule: eu mor de căldură și pe ei
 îi bate vîntul. Sînt leaură de nădușală. Mă
 topesc.

MANUEL (în vis) : Nu e o insulă mare.

NADIA (idem) : Nu. E mică și rotundă.

MANUEL : Ca un inel de argint.

NADIA : Ca o brățară de coral.

MANUEL : Ca o stea de furtă.

NADIA : Ca o planetă de...
 BOBY (între Manuel și Nadia, o întors capul în timpul

ultimelor șase replici de mai sus, cînd spune el, cînd
 spune ea, ca și cum ar fi urmărit o minge rîndă cu
 fiecare replică de la unul la celălalt și înșoi, dar
 acum nu mai rabdă) : Destul! Treziți-vă! Hai, tre-
 ziți-vă! Deschideți ochii! (Nadia și Manuel deschid
 ochii.) V-ați îmbătat.

MANUEL : Cu ce?

BOBY : Cu aspirină.

MANUEL : S-ar putea?

NADIA : De ce nu? Eu mă îmbăc cu tot felul de lucruri.
 M-am îmbătat o dată cu levănțică. Era seară, pe
 cîmp.

MANUEL : Ce căntai dumneata seara pe cîmp?

BOBY : Sînteți beți morți. Amîndoi.

MANUEL : Și ce-ți pasă ție?

NADIA : De ce ne-ai trezit?

MANUEL : De ce m-ai pus să deschid ochii? Ca să te văd
 pe tine?

NADIA : Și frînghia asta cu rufe nide?

MANUEL : Eu îi închid la loc.

NADIA : Mă întorc în insula mea.

MANUEL : A noastră. Viu după tine.

BOBY (sughite violente).

NADIA (deschide ochii) : Ai spus ceva?

BOBY (sughite din nou).

MANUEL : Ai spus ceva?

BOBY : Aș spune (sughit) dacă aș (sughit) putea...

MANUEL : S-a îmbătat.

NADIA : În sfîrșit.

BOBY: Nu m-am (*sughiț*) îmbătat, dar nu-ș' ce am. Mi-e cald. (*Cu un fel de beatitudine.*) Mi-e cald și mi-e bine.

NADIA: Atunci haide cu noi. Închide ochii și haide cu noi.

BOBY: Nu-i închid și nu merg. Nu mă mișc de aicea, că nici nu pot. (*Amuzat.*) Zău că nu pot. (*Încercînd să facă un pas.*) M-am moleșit de tot. (*Sughiț.*) Mi se încurcă picioarele de nu știu care-i dreapta și care-i stînga.

MANUEL: E praf.

NADIA: Mort.

BOBY: Adică vrei să spui... (*sughiț*) vrei să spui... (*Se reazemă de Manuel.*)

MANUEL (*repunîndu-l pe picioare*): Fugi de aici că miroși a aspirină.

BOBY: Tare a fost aspirina asta, domnule. Tare de tot. Nouăzeci de grade... (*Sughiț.*) Și îmi vijiiie urechile, și mă trec fiori, și parcă mă gîdilă cineva în nas... de parcă văd și eu insula aia a voastră... Cum îi zice?

NADIA: N-are nume.

BOBY: De asta n-o văd eu bine... Parcă o văd și parcă nu.

NADIA: De prea multă lumină. De prea mult soare. (*Boby închide ochii și pe urmă începe să rîdă, ris căruia îi răspunde Manuel, și apoi Nadia, unul stimulîndu-se pe celălalt, pînă ce totul devine un acces general de «fou rire», care durează cîtva timp.*)

SCENA a VI-a

ACEIAȘI, AGENTUL

(Pe ușa din dreapta a intrat agentul. E în civil. Tip degajat, sigur de el, cu o nuanță de impertinență parcă. S-a oprit în prag, cu pălăria pe cap, și a asistat cîteva secunde, în tăcere, la criza de ris a celor trei. În sfîrșit se decide să pună capăt situației.)

AGENTUL: În stare completă de ebrietate. (*Cei trei tresar la vederea neașteptată a intrusului.*)

BOBY: Cum?

AGENTUL: Vă găsesc în stare completă de ebrietate.

MANUEL: Dar dumneata cine ești?

AGENTUL (*venind placid spre ei*): Asta nu e greu de spus. Mai greu ar fi cine sînteți voi. (*După o secunță, foarte calm.*) Eu sînt poliția.

NADIA

MANUEL } : Poliția?

BOBY

(Sau dezmeticit brusc. Toată beția lor a fost în parte adevărată, în parte un joc în care intraseră la început în glumă, dar care pe urmă îi cucerise cu totul. Bîlbîieli, sughițuri, pași clăcinați, totul a fost o «scenă de beție», dar nu în întregime simulată. Un singur cuvînt — Poliția! — îi trezește scurt și îi readuce în mansarda din care evadaseră.)

AGENTUL: Da.

MANUEL: Și ce doriți?

AGENTUL: Nu v-am spus? Aș dori să știu cine sînteți

MANUEL: Să vă arătăm actele.

AGENTUL: Lasă actele. Le cunosc. Le-am văzut. Sînt false.

NADIA: False?

AGENTUL (*sceptic*): Toate actele sînt false.

BOBY: Da' ale noastre nu.

AGENTUL: Ale voastre mai ales.

MANUEL: De unde știi dumneata!

AGENTUL: Nu spun că le-am văzut?

BOBY: Cînd? Unde?

AGENTUL (*oarecum jenat*): Am mai fost pe aici... dar nu era nimeni acasă.

NADIA: Frumoase maniere.

AGENTUL: Domnișoară... sau doamnă... eu n-am n-ai... ere. Eu am ordine.

NADIA: Da? Atunci dă-mi voie să-ți spun că pentru mine ești o deziluzie.

AGENTUL: Deziluzie? Nu înțeleg.

NADIA: Nu ești dumneata domnul care aci dimineață se plimba în fața casei, de colo pînă colo pe trotuarul de peste drum și se uita mereu în sus, spre fereastra noastră?

AGENTUL: Da.

NADIA: Și nu ești tot dumneata tinărul — fiindcă la urma urmelor ești tinăr și nici urit nu ești...

AGENTUL: Domnișoară, vă rog... (Nu-i arde de glumă.)
NADIA: Tinărul care ieri după-masă s-a ținut după mine două ore, de acasă spre bulevard, din bulevard în Squar, din Squar pe Podul cel mare și de acolo înapoi acasă?
AGENTUL: M-ați observat?
NADIA: Și nu ești dumneata...
AGENTUL: Ba da. Eu sint. Mereu eu.
NADIA: Ei bine, credeam... credeam...
AGENTUL: Ce?
NADIA: Că mă urmăreai.
AGENTUL: Chiar asta făceam. Vă urmăream.
NADIA: Da, dar nu așa. Credeam... că-ți plac.
MANUEL } : Nadia! (Muștrători.)
BOBY }
NADIA (către Bobby și Manuel): Ei, da, credeam că mă urmărește normal, ca un bărbat pe o femeie.
BOBY: I-ai fi permis?
NADIA: Nu. Dar mi-ar fi făcut plăcere. Era obraznic, dar era simpatic. Pe cînd așa, (adresîndu-se agentului) ești obraznic, dar nu ești simpatic de loc.
AGENTUL: Domnișoară!
NADIA: Credeam că mă urmărești. Dumneata mă pîndeai.
AGENTUL: Da. Vă pîndeam. Vă pîndesc pe toți trei de vreo zece zile încoace.
MANUEL: E vreun denunț?
AGENTUL: Sint mai multe. Le am aici în buzunar.
BOBY: Ce spune?
AGENTUL: Ce nu spune?! Sînteți suspecti în tot cartierul. Nimeni nu știe de unde veniți, ce căutați. Ați făcut datorii peste tot. La băcan, la birt, la tutungiu, la cizmar, la frizer.
MANUEL: Nu puteam să umblăm netunși.
BOBY: Sau cu pîngelele rupte.
AGENTUL (către Manuel): Dumneata, cel pușin, ai umplut tot cartierul cu cecuri false.
MANUEL: Nu sint false.
AGENTUL: Ai să-mi spui și mie povestea cu care ai păcălit cîțiva naivi. Că ești bancher, că depozitele sint blocate. Că...
BOBY: Dar e adevărul adevărat. E bancher.

AGENTUL: Sigur. (Arătîndu-l pe fîezare în parte.) Dumnealui bancher, dumneaei pictoriță și dumneata internațional de fotbal. Nu-mi mai rămîne decît să fiu și eu... președinte de republică.

NADIA: Prin urmare nu ne crezi?

AGENTUL: Nu. (După un timp.) Ați pus în vânzare pe ascuns tot felul de lucruri scumpe, pe prețuri de nimic, haine, geamantane, încălțăminte, un ceas de aur, obiecte dubioase, care nu se știe cum v-au cîștut în mină.

MANUEL: Erau ale noastre.

AGENTUL: Haida de!

NADIA: Crezi... crezi că le-am furat?

AGENTUL: Nu știu. Și deocamdată nici nu vreau să știu. Dar oricum, cine poartă asemenea lucruri nu vine să locuiască într-un palat ca ăsta, (gest spre neînșirada mizeră) și încă trei într-o odaie... o fată și doi bărbați... tot cartierul vorbește... și nici năcar nu sînteți căsătoriți.

NADIA: Ar fi greu, toți trei.

AGENTUL: Și după toate alea, nici chiria n-o plătiți

BOBY: Asta de unde o știi?

AGENTUL (se bate cu palma peste buzunar, unde aștase și adineauri — cu același gest — că are denunșurile): De aici.

MANUEL: A făcut și ea un denunț?

AGENTUL: A făcut.

BOBY: Scorpia!

AGENTUL: Ascultați-mă. Eu am venit în anclustă, iar mai ales am venit să vă dau un sfat. Pleceți de aici. Ștergeți-o.

MANUEL: Unde?

AGENTUL: Oriunde. În alt cartier. Aici prea sînteți deocheați. E mai bine să dispăreți un timp. Vă spun, asta din simpatie.

NADIA: Prin urmare, ieri... tot mă urmăreai pușin!

MANUEL: Nadia!

NADIA: Ei, lasă-l, că-i simpatic.

AGENTUL: Nu, domnișoară, nu. Dar prefer să n-am de-a face cu voi. Îmi dați prea mult de lucru. Orașul e blocat. Mișună tot felul de agenți, tot felul de tip!

suspecți, spioni, oameni de-ai lui Alvarez... (Ca și cum i-a trecut o idee prin cap.) Și în definitiv de unde știu eu că... (Se oprește, tace, se uită bănuitor.)

MANUEL: Vrei să spui...

AGENTUL (ca și cum s-ar fi răzgândit): Nu. Nu vreau să spun nimic. Eu sînt de la moravuri. Chestiile astea nu mă interesează. Dar să nu dea peste voi unul de la Siguranță, că e rău. Înțeles?

NADIA

MANUEL } (slab): Înțeles.

BOBY

AGENTUL: Prin urmare, dispăreți de aici.

BOBY: Cînd?

AGENTUL: Astă-seară, mîine, cel mai tîrziu poimîine. Să nu vă simtă nimeni.

BOBY: Nici scorpia?

AGENTUL: Nici ea. Dar mai întîi trebuie să-i plățiți chiria pe trecut, că altfel nu scăpați. Nici voi, nici eu. Vă caută și vă găsește ori de unde ați fi. Uite-o chem să-i spun de față cu voi că ne-am înțeles și că o să-i dau toți banii... (Merge spre ușă și, din prag, strigă în josul scării.) Senora! Senora!

MANUEL: E aici?

AGENTUL: Da. I-am spus să mă aștepte pe scară pînă o strig eu. (Se aud pe scară pașii grei ai proprietăresei.)

SCENA a VII-a

ACELAȘI, PROPRIETĂREASA

(Proprietăreasa e o femeie corpulentă, voinică, trecută de patruzeci de ani, cam mahalagioaică, «voluptoasă».)

AGENTUL: Am vorbit cu dumnealor. Cît îți datorează?

PROPRIETĂREASA: Pînă cînd?

AGENTUL: Pînă azi.

PROPRIETĂREASA: Optzeci și șase de pesetas.

AGENTUL: O să ți-i plătească.

PROPRIETĂREASA (nu prea crede): Zău? Cînd?

AGENTUL: Astă-seară. Sau mîine.

PROPRIETĂREASA: Păi nu e totura. Astăzi e optzeci și șase de pesetas. Mîine o să fie optzeci și nouă.

AGENTUL: Fie și optzeci și nouă. O să-i primești.

PROPRIETĂREASA: Nu-mi prea vine a crede.

AGENTUL: Ba o să-i primești.

PROPRIETĂREASA: Dacă o să mi-i dea...

AGENTUL: Ți-i dă. (Către cei trei.) Nu-i așa!

NADIA

MANUEL } (fără multă convingere): Da.

BOBY

AGENTUL (către proprietăresei): Vezi? Au spus da.

PROPRIETĂREASA: Au mai spus ei da și altă dată și pe urmă a ieșit nu. Eu, să știi că dacă nu plătesc, la dumneata vin.

AGENTUL (către cei trei): O auziți? Tot la rîin: vine. (Privindu-i apăsăt.) Cred că n-o să fie nevie. Ne-am înțeles, nu? (Îi privește sever.) Salut. (Merge spre ușă.)

NADIA: Domnule!

AGENTUL (oprindu-se în prag): Ce e?

NADIA: Ești simpatic dumneata, să știi.

AGENTUL: Domnișoară!

NADIA: Ești simpatic măcar că nu ți-ai scos pilăria.

AGENTUL: N-o scot niciodată. Așa e meseria mea. Salut. (Iese.)

SCENA a VIII-a

NADIA, MANUEL, BOBY, PROPRIETĂREASA

BOBY: Care va să zică așa! Umbli după noi cu poliția.

PROPRIETĂREASA: Păi de!

NADIA: Și noi care credeam că sîntem prieteni.

PROPRIETĂREASA: Prieteni cu chîria neplătită eu n-am.

BOBY: Eu întotdeauna am spus că dumneata ești o persoană draguță... un suflet nobil.

PROPRIETĂREASA: Zău? De asta fugiți de mine: cînd mă vedeți.

BOBY: Eu?

MANUEL: Eu?

NADIA: Ori eu?

PROPRIETĂREASA: De dumneata nu-mi prea pasă. Da' ei amîndoi... Umblă în virful picioarelor să nu-i aud. Se trag pe lingă perete să nu-i simt. Da' ce ani, frate, ce am? Adică unde nu sînt tinăre, nu mai sînt bună de nimic?

BOBY: Senora!

MANUEL: Senora!

PROPRIETĂREASA: N-oi fi avînd douăzeci de ani ca dumneaei, dar nici o sută n-am împlinit. Doi chiriași am, tineri amîndoi, zdraveni amîndoi, și eu stau singură cuc. Rîde mahalaua de mine. Una ca asta nu mi s-a întîmplat de cînd țin casă cu chirie. Nici pe vremea cînd trăia dumnealui răposatul, dar acum, că sînt liberă.

MANUEL: Senora, noi voiam să respectăm memoria răposatului.

BOBY: Și liniștea dumitale personală.

MANUEL: Era un semn de omagiu.

BOBY: Și de respect.

PROPRIETĂREASA: M-am săturat de atîta respect. Lasă că știu eu cum merg lucrurile aici. Lasă! Toată mahalaua vorbește.

NADIA: Ce vorbește?

PROPRIETĂREASA (ritoasă): Ce vede. Parcă-i greu de văzut! I-ai îmbrobodit pe amîndoi. D-asta zic: mie să-mi dați chiria.

BOBY: Păi de chirie e vorba acum? Noi stăm să discutăm lucruri serioase, grave, care privesc viața noastră intimă a tuturor, și dumneata vii cu chiria?

PROPRIETĂREASA: Ia nu întoarce vorba. Mie să-mi dați banii.

MANUEL (elegiac): Nu ești o sentimentală, senora.

PROPRIETĂREASA: N-oi fi. Eu una știu. Vreau banii. Optzeci și șase de pesetas. Mi-i dați?

MANUEL: Ți-i dăm. Sigur. Dar nu optzeci și șase. De două ori optzeci și șase. O sută șaptezeci și doi de pesetas.

PROPRIETĂREASA: Nu înțeleg.

MANUEL: De trei ori, dacă vrei. Două sute cincizeci și opt.

PROPRIETĂREASA: Două sute cincizeci și opt?

MANUEL: Dacă vrei. Vrei!

PROPRIETĂREASA: Aș vrea.

MANUEL (confidențial parol): Îți dau un ceț. Uita, pe loc îl semnez.

PROPRIETĂREASA (la fel): Și eu pe loc îl chem înagăci pe polițai. Care va să zică nu vrei să plătești? Bine. (Merge spre ușă și din prag strigă în josul scîrilor.) Domnule comisar! Domnule comisar!

BOBY: Ssst! Ssst!

NADIA: Nu striga.

PROPRIETĂREASA: Ba strig.

MANUEL: Vrei să ne audă toți vecinii?

PROPRIETĂREASA: Să ne audă. Eu strig pînă plătești. Plătești?

MANUEL: Vino înăuntru, că plătim.

PROPRIETĂREASA: Cu hîrtii de-alea?

MANUEL: Nu, nu. Cu bani.

PROPRIETĂREASA: Cînd?

BOBY: Astă-seară.

MANUEL: Mîine dimineață.

NADIA: Cel mai tîrziu.

PROPRIETĂREASA: Să vă văd. Dar tace m-aș nica. Cu ce o să plătești?

MANUEL: Știu eu? O să găsim.

BOBY: O să îngrămățăm.

NADIA: O să mai vindem din lucruri.

PROPRIETĂREASA: Din lucruri? N-aj: vindut tot: Vă mai rămîne ceva?

NADIA (aruncîndu-și privirea prin cameră): Să căutăm. Trebuie să mai găsim. Nu se poate altfel.

MANUEL (tresrînd): Tabachera! (Mîndu-se pe a se ține.) Unde-i tabachera?

BOBY: Ce tabacheră?

MANUEL: Tabachera mîsa de argint.

BOBY: Păi n-am vindut-o acum două săptămîni? Lui Lopez.

MANUEL: Care Lopez?

BOBY: Lopez, circumarul. Circumarul din port.

MANUEL (dezamăgit): Dea? (După o secundă.) Și bricheta?

BOBY: Și. De mult.

NADIA: Cu bricheta am luat săpun, nu ții minte? Cu tabachera piine și zahăr.

BOBY: Și o sticlă cu rom. Băiat bun, Lopez ăsta. Tilhar, bandit, da băiat bun. Sticla cu rom a fost supliment de la el, că i-a plăcut cum merge bricheta.

NADIA: Și... nu mai vrea să ne dea nimic?

BOBY: Pe datorie, nimic.

MANUEL: Să-i mai oferim ceva. Uite, să-i dăm... (caută cu ochii) să-i dăm banjoul tău.

BOBY: Nu vrea. Cravate și instrumente muzicale nu primește. Am încercat.

NADIA: Barem dacă ne-ar da câteva pesetas.

BOBY: Nici nu mă duc să întreb. Mă dă și afară.

NADIA: M-aș duce eu să vorbesc cu Lopez. Poate îl înduplec.

BOBY: Nu se poate.

MANUEL: Nu, Nadia, nu te las să te duci acolo. Nu vreau să intri în taverna aceea infamă.

BOBY: E și zadarnic. Nu-l înduplecă nimeni pe Lopez. Dacă n-ai bani sau bijuterii...

NADIA: Ce fel de bijuterii?

BOBY: Brillante. Rubine. Aur.

NADIA (cu o tresărire): Aur? Bine, da' eu am... cum de nu m-am gândit pînă acum... eu am un medalion. (Și-l scoate cu un gest grăbit de la gît și vine spre proprietăreașă care a asistat înțepată la zbuciumul lor.) Senora! Vezi medalionul ăsta? E de aur. Dacă vrei, ți-l dau. Vinde-l.

MANUEL { (gest de a o opri): Nadia!
BOBY

PROPRIETĂREASA: Nu, nu. Eu în treburi de astea nu mă bag. Cine știe de unde îl ai. Și p-o urmă... de... zici că-i de aur și mă trezesc cu el că-i de tinichea. Eu vreau bani.

NADIA: Bine! Vei avea bani.

PROPRIETĂREASA: Cînd?

NADIA: Astă-seară. Peste un ceas.

PROPRIETĂREASA: Să te văd. Eu acum vă las, dar să știți că deseară viu iar. Cu mine nu merge. (Iese.)

SCENA a IX-a

NADIA, BOBY, MANUEL

NADIA: Bobby! Ține medalionul. (I-l dă.) Du-te repede pînă la Lopez și vezi ce-ți dă pe el.

BOBY (a rămas cu medalionul în mînă, pentru că i-a pus ea în mînă dar nu știe ce să facă): Bine... dar asta nu se poate...

NADIA: De ce?

MANUEL (ferm, aproape aspru): Fiinlcă nu se poate. El știe foarte bine ce spune. (Ia medalionul din mînă lui Bobby și i-l dă înapoi Nadiei.) Pune-ți medalionul la loc.

NADIA: Nu vă înțeleg.

MANUEL: Nici nu trebuie. Pune medalionul și să nu mai vorbim de asta.

NADIA: Să nu vorbim? De ce să nu vorbim? Aveți ceva pe inimă. Haide, spuneți. Vă ascult.

MANUEL: Nadia! Sintem doi oameni în toată firea. Doi bărbați. Sănătoși. Zdraveni. Nu putem trăi din lucrurile tale vindute.

NADIA: Nu puteți? De ce? Sinteți mîndri, nu? Mînceri cu mine. E tot ce-am meritat de la voi. Mîndria voastră ridicolă de bărbați. Trăim de aita vreme aici, ca trei băieți amăriți, și la urmă desigur că mă aflu între două personaje binecrescute, care au mîndrie și orgoliu. Ce comici sinteți! Și ce viș ne mi-e de voi! Bobby! Manuel! Voi care spuneți că mă iubiți. Puteți voi să fiți mîndri cu mine? Cu mine?

BOBY (încet): Nadia, nu poți să vinzi medalionul ăsta o amintire.

MANUEL: Și noi nu putem trăi cîm amintirile tale viș cîute.

NADIA: Amintiri? Eu n-am amintiri. Nu mai sîm. Nouă ne e foame. Și vreau să trăim. Restul cade. Medalioane și altele. Ce vreți să facem cu lucrurile astea, cu atîtea lucruri moarte? Să le tirim după noi, să ne agățăm de ele? Să plingem cînd le pierdem? Să murim cu fiecare din ele? Pentru fiecare din ele? A trebuit să dau peste doi bărbați sentimentali, stu-

pizi și orgolioși, pentru ca să aflu de la ei că un medalion e mai mult decât o piine.

MANUEL: Decît care piine, Nadia? Piinea pe care o s-o avem astă-seară. Și pe urmă? Și mîine?

NADIA: Nu știu. Nu există mîine. Există doar ziua asta. Ceasul ăsta. Mai departe nu știu. Mai departe nu văd.

BOBY: Pentru că închizi ochii.

NADIA: Trebuie uneori să închizi ochii, dacă vrei să trăiești.

MANUEL: Și dacă nu vrei? Și dacă nu mai vrei? Rîdeai adineauri de mîndria noastră, dar nu te gîndești, Nadia, că fără ea s-ar putea... Să nu mai vrem... să nu mai putem... sînt lucruri care se îndură mai greu decît foamea.

NADIA: Nu cunosc.

MANUEL: Ba da. Umiliința, infamia, sila, scîrba de propria ta viață. Vrei să cădem așa de jos? Sîntem trei oameni infometaji, dar mîndri. Încă n-am furat. Încă n-am cerșit.

NADIA: Foarte bine. Ne rămîn două soluții. Să cerșim și să furăm.

BOBY: Ai putea?

NADIA: Nu știu. N-am încercat. Cred că aș putea.

MANUEL: E mai greu decît crezi. Știi ce mi s-a întîmplat deunăzi, joi seara?

NADIA: Cînd te-ai întors plictisit acasă și n-ai vrut să scoți toată seara un cuvînt?

MANUEL: Veneam din port. Căutasem toată ziua de lucru și nu găsisem nimic. Eram dărîmat de oboseală. Mă oprisem la un colț de stradă să mă odihnesc puțin. Mă rezemasem de o poartă. A trecut cineva pe lîngă mine — o femeie bătrînă — s-a oprit, s-a uitat lung la mine și mi-a spus: « Ce e cu tine, omule? Ți-e foame! » Mă tutuia, și asta mi s-a părut mai curios decît orice. Pe urmă a deschis poșeta, a scos — nu știu ce a scos de acolo și a vrut să-mi dea...

NADIA: Și tu ce-ai făcut?

MANUEL: Am fugit. Dar știi de ce-am fugit? Mi-a fost teamă că dacă rămîn, s-ar putea să primesc. (Tăcere.)

În seara aceea m-am gîndit pentru prima oară să mă omor.

NADIA: Pentru prima oară? Te-ai mai gîndit de atunci?

MANUEL: Da.

NADIA: Ești nebun. Bobby! Tu azi ce vorbești: o mulțime ăsta? Vorbește de moarte. Și nu taci, tu taci! Spune un cuvînt, vorbește, deschide gura. Ori ești și tu ca el, un sinucigaș cu demnitate. Mă uit la vi și mă sperî. Nu știu că trăiesc în casă cu doi urzibunzi. Nu știu că sînt aici singurul om viu. Dar eu sînt vie, domnii mei, etc, mă auziți? Vie și pe aru voi. Vie cît trei, cît treizeci. Dacă vi s-a terminat viața, vă dau eu că am destulă. Manuel, trezește-te, dezmeticește-te, umblă. Bobby, tu ești un spiritiv, nu un domn delicat. Ești un logoditor, un băiat zdravăn. Tu nu leșini pentru că cineva a vrut să-ți dea de pomana; dacă vrea să dea, n-are cîci. Eu primesc. Eu întind mîna dată e nevoie. Pot încă a nevoie. Cer, implor, caut, urlu. Viața asta n-o dau din mîna — că alta nu știu bine dacă mai gîsesc. Veniți cu mîine. Eu n-am scrupule și orgoliu. Voi scoate flăcări pe nas. Vei face scambioru în piața publică. Voi umbla cu talgerul. Voi circula în circuli... (Vinha a fost spusă la întîmplare, în pîtopul acestei întregi izbucniri, dar în momentul în care o rostete, își da seama că a găsit poate soluția.) Da, voi cînta. Și voi o dată cu mine. (Cîntă Bobby.) Uite, ai să bei batjoul tău și-ai să vii cu mine. (Cîntă Manuel.) Și tu ai să deschizi pianul pe care mîinile tale delicate nu l-ai mai deschis de douăzeci de ani. Mergem oriunde. Mergem în circuma lui Lopez și vom cînta acolo. Vei cînta așa de tare, că o să ne audă și surzî și-o să ne dea o bucată de piine... fiindcă eu vreau să trăiesc. Fîndcă nu vreau ca soarele, mîine dimineață, să răsară fără noi.

OBATINA

